

Obres escollides de Lenin en català

**SE SOSTINDRAN ELS BOLXEVICS EN EL
PODER?**

**V. I. LENIN
1917**

Versió catalana establerta des de: *¿Se sostendrán los bolcheviques en el poder?*, en *Obras Escogidas en doce tomos*, Tom VII, Editorial Porgreso, Moscou, 1977, pàgines 276-327

Edicions internacionals Sedov

Núcleo en defensa
del marxismo

Germinal

PRÒLEG A LA SEGONA EDICIÓ

Com es desprèn del text, el present fullet va ser escrit entre finals de setembre i l'1 d'octubre de 1917.

La Revolució del 25 d'octubre ha fet passar la qüestió plantejada en aquest fullet del domini de la teoria al de la pràctica.

A aquesta pregunta cal respondre ara amb actes, i no amb paraules. Els arguments teòrics contra el poder bolxevic són molt febles i han sigut rebatuts.

La tasca consisteix ara en demostrar amb *la pràctica* de la classe d'avantguarda (el proletariat) la vitalitat del Govern Obrer i Camperol. Tots els obrers conscients, tot allò que hi ha de viu i honest en al si dels camperols, tots els treballadors i explotats posaran en tensió totes les seues energies per a resoldre en la pràctica aquest grandios problema històric.

A l'obra, cal que tots posem mà a l'obra; la causa de la revolució socialista mundial ha de vèncer i vencerà!

Petersburg, 9 de novembre de 1917

N. Lenin

¿En què coincideixen totes les tendències, des de *Rietx* fins a *Nóvaia Zhizn* inclusivament, des dels democonstitucionalistes partidaris de Kornilov fins als semibolxevics, tots, menys els bolxevics?

En què els bolxevics mai s'atreviran a assumir sols tot el poder de l'Estat, o, si s'atreveixen i arriben a prendre'l, no aconseguiran sostenir-s'hi ni tan sols durant un període brevíssim.

I si algú objectés que la presa de tot el poder de l'Estat pels bolxevics sols és un problema polític completament irreal, que només pot cobrar realitat en la presumpció més absurda d'algun "fanàtic", refutarem aquesta objecció reproduint al peu de la lletra les manifestacions dels partits i tendències polítiques més responsables i influents de distints "matisos".

Però abans direm dues paraules sobre la primera de les qüestions plantejades: s'atreviran els bolxevics a assumir ells sols tot el poder de l'Estat? Al Congrés dels Soviets de tota Rússia, en una interrupció que vaig fer durant un discurs ministerial de Tsereteli, vaig tenir ja ocasió de contestar a aqueixa pregunta amb un categòric "sí". I no sé que els bolxevics hagen dit mai, ni en la premsa ni de paraula, que no hàgem de prendre nosaltres sols el poder. Continue sostenint el punt de vista que un partit polític en general, i el partit de la classe d'avantguarda en particular, no tindria dret a existir, seria indigne de ser considerat un partit i representaria en tots els sentits un trist zero a l'esquerra si renunciés al poder en moments en què té la possibilitat de conquerir-lo.

Reproduïm ara les manifestacions dels democonstitucionalistes, eseristes i semibolxevics (encara que jo diria millor bolxevics en una quarta part) respecte al problema que ens ocupa.

El 16 de setembre llegíem en l'article de fons de *Rietx*:

"... A la sala del Teatre d'Alexandre regnaven el desacord i la confusió, i la premsa socialista ofereix el mateix quadro. Només la posició dels bolxevics es distingeix pel seu caràcter concret i rectilini. En la Conferència, aquests representen la posició de la minoria; en els Soviets són un corrent cada vegada, més fort. Però tanmateix tot el seu ardor oratori, tot i les seues frases jactancioses, malgrat la seua ostentosa confiança en si mateixos, els bolxevics, exceptuant uns quants fanàtics, són valents només de paraula. No intentarien per iniciativa pròpia assumir "tot el poder". Desorganitzadors i destructors per excel·lència, són, en els fons, covards; i en la profunditat de la seua ànima estan perfectament convençuts de la seua ignorància interna i de com d'efimers són els seus triomfs actuals. Comprenen tan bé, com tots nosaltres, que el primer dia del seu triomf definitiu seria, al mateix temps, el primer dia del seu rapidíssim ocàs. Irresponsables per naturalesa, anarquistes pels seus mètodes i procediments, hom no els pot concebre més que com una de les tendències del pensament polític, millor dit, com una de les seues aberracions. El millor mètode per a lliurar-se per molts anys del

bolxevisme, per a extirpar-lo, seria posar els destins del país a mans dels seus líders. I si no fos per la consciència de com d'inadmissible i funest és semblant experiment, la desesperació podria portar a emprar aqueix remei heroic. Per fortuna, repetim, aquests trists herois del dia no aspiren, ni de bon tros, a apoderar-se realment de tot el poder. En cap circumstància són capaços d'una tasca creadora. Per això, tot el seu esperit concret i rectilini se circumscriu a l'esfera de la tribuna política, al camp de la verborrea mitinera. Pràcticament, la seua posició no pot ser tinguda en compte des de cap punt de vista. No obstant això, en un sol sentit té una certa eficàcia real: que atrau contra ella tots els altres matisos del "pensament socialista"..."

Així pensen els democonstitucionalistes. Vegem ara quin és el punt de vista del partit més gran de Rússia, del partit "dominant i governant", del partit dels "socialistes revolucionaris". Aquest punt de vista ha sigut exposat també en un article sense signatura, i per tant d'editorial, de *Dielo Naroda*, òrgan oficial d'aqueix partit, en el número del 21 de setembre:

"...Si la burgesia no accedeix a col·laborar amb la democràcia, fins que es reunisca l'Assemblea Constituent, sobre la base de la plataforma aprovada per la Conferència, *la coalició haurà de sorgir al si de la Conferència*. És un dur sacrifici per als defensors de la coalició, *però amb això han d'estar també d'acord necessàriament els qui advoquen per la idea d'una "línia pura" del poder*. Però temem que no s'arribe en aquest punt a una intel·ligència. I llavors quedarà una tercera i última combinació: el poder l'haurà d'organitzar la meitat de la Conferència que ha defensat *en principi* la idea d'un poder homogeni.

"Diguem-ho sense embuts: *els bolxevics es veuran obligats a formar govern*. Van ser ells els qui van infondre amb la major energia a la democràcia revolucionària odi a la coalició, proment-li totes les benances després de suprimir el "conciliacionisme" i atribuint a aqueixa política tots els mals que afligien el país.

"Si s'adonen de l'abast de la seua agitació, *si no enganyaven les masses, estan obligats a saldar ara les lletres* que van lliurar a tort i a dret.

"El problema està plantejat amb claredat.

"I és inútil que s'esfumen per atrinxerar-se darrere de qualsevol teoria improvisada per a demostrar la impossibilitat de prendre el poder.

"La democràcia no acceptarà aqueixes teories.

"Però, al mateix temps, els partidaris de la coalició han de garantir-los tot el seu suport. Tals són les tres combinacions, els tres camins que s'obrin davant nosaltres. No n'hi ha d'altres!" (La cursiva és del mateix *Dielo Naroda*)

Així pensen els eseristes. Vegem, finalment, quina és la "posició" (si pot donar-se aqueix nom a l'intent de nedar entre dues aigües) dels "bolxevics en una quarta part" de *Nóvaia Zhizn*, segons l'editorial d'aquest periòdic corresponent al 23 de setembre:

"...Restaurar la coalició amb Konoválov i Kishkín significaria simplement una nova capitulació de la democràcia i la revocació de l'acord adoptat per la Conferència respecte a la formació d'un poder responsable prenent com a base la plataforma del 14 d'agost..."

"...Un govern homogeni de menxevics i eseristes no se sentiria obligat a retre comptes, com no s'hi van sentir obligats els ministres socialistes responsables del gabinet de coalició... Un govern d'aqueix tipus no sols seria incapaç d'agrupar en torn seu les "forces vives" de la revolució, sinó que tampoc podria comptar amb el més mínim suport actiu de la seua avantguarda, del proletariat.

"No obstant això, no seria una solució millor, sinó pitjor encara, la constitució d'un gabinet homogeni d'un altre tipus, d'un govern "del proletariat i dels camperols pobres"; en realitat, no seria una solució, sinó senzillament un fracàs. Cert que ningú llança semblant consigna, preconitzada només en alguna que una altra observació casual i tímida de *Rabotxi Put*, observacions que són després "explicades" sistemàticament".

(Escriuen amb tota "audàcia" aqueixa indignant mentida publicistes responsables, que han oblidat fins i tot l'editorial publicat el 21 de setembre per *Dielo Naroda*...)

"Formalment, els bolxevics han ressuscitat ara la consigna de "Tot el poder als Soviets", que van retirar després de les jornades de juliol, quan els Soviets, per mitjà del seu Comitè Executiu Central, van emprendre d'una manera concreta la senda d'una activa política antibolxevic. Avui, en canvi, no sols es pot considerar endreçada la "línia del Soviet", sinó que hi ha ple fonament per a suposar que el projectat Congrés dels Soviets llançarà una majoria bolxevic. En aquestes condicions, la consigna

de "Tot el poder als Soviets", ressuscitada pels bolxevics, és una "línia tàctica" encaminada directament a la dictadura del proletariat i dels "camperols pobres". Cert és que per Soviets s'entén també els Soviets de diputats camperols; d'aquesta manera, la consigna bolxevic pressuposa un poder recolzat en la immensa majoria de tota la democràcia de Rússia. Però, en aquest cas, la consigna de "Tot el poder als Soviets" perd el seu sentit original, alhora que, donada la seua composició, ve a identificar quasi els Soviets amb el "Avant-Parlament" format per la Conferència..." (Aquesta afirmació de *Nóvaia Zhizn* és la més desvergonyida mentida, equivalent a afirmar que la imitació i falsificació de la democràcia són "quasi idèntiques" a la mateixa democràcia: el tal Avant-Parlament és una falsificació, amb la que es vol fer passar la voluntat d'una minoria del poble, en particular la de Kuskova, Berkenheim, els Txaikovski i companyia, per la voluntat de la majoria. Açò en primer lloc. En segon lloc, fins als Soviets camperols, adulterats pels Avxèntiev i els Txaikovski, han evidenciat en la Conferència un percentatge tan elevat d'adversaris de la coalició que, junt amb els Soviets de diputats obrers i soldats, originarien un fracàs segur de la coalició. En tercer lloc, "el poder als Soviets" significa que el poder dels Soviets camperols s'estendria primordialment al camp, i en aquest quedaria assegurada la preponderància dels camperols pobres.) "...Si una cosa equival a una altra, cal retirar immediatament la consigna bolxevic. I si la consigna del "poder als Soviets" no fa més que encobrir la dictadura del proletariat, aqueix poder representarà, en realitat, el fracàs i el naufragi de la revolució.

"¿Cal demostrar que el proletariat, aïllat no sols de les altres classes del país, sinó també de les vertaderes forces vives de la democràcia, no aconseguirà apoderar-se tècnicament de l'aparell de l'Estat ni podrà posar-lo en marxa en una situació complicada en extrem, ni serà políticament capaç de fer front a l'embat de totes les forces enemigues, que agranarà la dictadura del proletariat i, amb ella, tota la revolució?

"L'únic poder que correspon avui a les exigències del moment és una coalició realment honrada dins de la democràcia".

* * *

El lector ens perdonarà aquests llargs extractes, però eren absolutament imprescindibles. Calia exposar amb tota exactitud la posició dels distints partits hostils als bolxevics. Era necessari demostrar amb precisió el fet, extraordinàriament important, que tots aqueixos partits han reconegut que la presa plena del poder de l'Estat pels bolxevics sols, a més de ser un problema completament real, és fins i tot un problema actual, candent.

Passem ara a analitzar els arguments en què es recolzen "tots", des dels democonstitucionalistes fins als de *Nóvaia Zhizn*, per a arribar al convenciment que els bolxevics no podran sostenir-se en el poder.

Un periòdic tan seriós com *Rietx* no addueix absolutament cap argument. Es limita a llançar contra els bolxevics un torrent d'insults dels més escollits i furibunds. El passatge que hem citat demostra, entre altres coses, com de profundament erroni seria pensar que *Rietx* "provoca" els bolxevics a què prenguen el poder, pel que s'ha de respondre: "Atenció, camarades, perquè si l'enemic ho aconsella, és segur que no ens convé!" Si en compte d'analitzar amb sentit pràctic totes les raons, el mateix les de caràcter general que les d'ordre concret, ens deixem "convèncer" que la burgesia ens "provoca" a què prenguem el poder, en sortirem burlats per ella. Perquè és bé segur que la burgesia, plena d'odi, dirà sempre que la presa del poder pels bolxevics originarà desgràcies sense fi; cridarà sempre furiosa que "per a desfer-se dels bolxevics d'una vegada i "per molts anys", el millor és deixar-los prendre el poder i després anihilar-los per complet". Aquests clamors, si es vol, són també una "provocació", però al revés. Els democonstitucionalistes i els burgesos no ens "aconsellen" ni mai ens "han aconsellat" que prenguem el poder: intenten únicament *acovardir-nos* amb els suposats problemes insolubles del poder.

No, no hem de deixar-nos acovardir pels crits dels burgesos aterrits. Hem de tenir sempre present que mai ens hem plantejat problemes socials "insolubles" i que els problemes, *completament* susceptibles de solució, dels passos immediats al socialisme, única sortida d'una situació molt difícil, *només els resoldrà* la dictadura del proletariat i dels camperols pobres. Avui més que mai i més que en cap part, el proletariat de Rússia té assegurada la victòria, una ferma victòria, si pren el poder.

Examinem amb un criteri purament pràctic les circumstàncies *concretes* que fan desfavorable tal o qual factor, però sense deixar-nos intimidar ni un sol instant pels furiosos brams de la burgesia i sense oblidar que la presa de tot el poder pels bolxevics passa a ser de veritat *un problema candent*. Avui és incommensurablement més perillós per al nostre partit oblidar açò que considerar “prematura” la presa del poder. En aquest sentit, ara no pot haver-hi res “prematuro”: totes les probabilitats parlen a favor, i entre un milió, potser, no hi haurà més que una o dos que parlen en contra.

Pel que fa als roïns insults de *Rietx*, podem i hem de repetir:

No és en el dolç tribut de l'aplaudiment, sinó en la veu tonant de l'odi i la ira que cerquem el nostre homenatge!

El fet que la burgesia ens odie amb tant de furor és un dels signes més evidents que indiquem *amb encert* al poble el camí i els mitjans per a derrocar el domini de la burgesia.

* * *

Per rara excepció, *Dielo Naroda* no s'ha dignat aquesta vegada honrar-nos amb els seus insults, però tampoc ens ofereix ni ombra d'argumentació. Només intenta *acovardir-nos* de manera indirecta, per mitjà d'al·lusions, amb la perspectiva que “els bolxevics es veuran obligats a formar govern”. Admet per complet que, en tractar d'atemorir-nos, els eseristes mateixos estan sincerament espantats, morts de por davant l'espectre dels liberals espantats. Admet així mateix que els eseristes aconseguisquen espantar certs bolxevics en alguns organismes molt elevats i molt podrits, com el Comitè Executiu central i les “comissions d'Enllaç” semblants a ell (és a dir, en les comissions que mantenen contacte amb els democonstitucionalistes o, per dir-ho en termes més senzills, que es tracten amb ells). I admet que així siga, perquè, en primer lloc, en tots aqueixos comitès Executius centrals, en l'“Avant-Parlament”, etc., l'atmosfera és repulsiva i asfixiant fins a donar nàusees, i respirar-la llarg temps és nociu per a *tota* persona; en segon lloc, perquè la sinceritat és contagiosa, i un filisteu sincerament espantat és capaç de convertir en filisteu, per un cert temps, fins i tot un revolucionari.

Però per molt “humanament” explicable que siga aqueix pànic sincer de l'eserista, a qui ha cabut la desgràcia de ser ministre amb els democonstitucionalistes o d'estar a la disposició d'aquests com ministrable, permetre que li espanten a un mateix no deixa, per això, de ser un error polític, un error que pot ranejar molt fàcilment en la traïció al proletariat. Vinguem els seus arguments pràctics, senyors! No esperen que ens deixem intimidar pel seu propi pànic!

* * *

Aquesta vegada només trobem arguments pràctics en *Nóvaia Zhizn*. Aquesta vegada, aqueix periòdic assumeix el paper d'advocat de la burgesia, amb què llueix molt millor que amb el de defensor dels bolxevics, manifestament “comprometedor” per a aquesta dama agradable en tots els aspectes.

Sís són els arguments de l'advocada:

1. El proletariat “està aïllat de les altres classes del país”.
2. El proletariat “està aïllat de les vertaderes forces vives de la democràcia”.
3. “No aconseguirà apoderar-se tècnicament de l'aparell de l'Estat”.
4. “No podrà posar en marxa” aqueix aparell.
5. “La situació és complicada en extrem”.
6. El proletariat “no serà capaç, de fer front a l'embat de totes les forces enemigues, que agranarà la dictadura del proletariat i, amb ella, tota la revolució”.

El primer argument de *Nóvaia Zhizn* és maldestre fins al ridícul, perquè en la societat capitalista i semicapitalista no coneixem més que tres classes: la burgesia, la petita burgesia (l'exponent principal de la qual són els camperols) i el proletariat. ¿Quin sentit té, doncs, parlar de l'aïllament del proletariat respecte a les altres classes, quan en realitat es tracta de la lluita del proletariat contra la burgesia, de la revolució contra la burgesia?

Nóvaia Zhizn va voler dir, probablement, que el proletariat està aïllat dels camperols, puix, en efecte, no anava a referir-se en aquest cas als grans terratinents. Però no podia tampoc dir clarament i taxativament que el proletariat està avui aïllat dels camperols, puix la flagrant falsedat de semblant afirmació salta als ulls.

És difícil imaginar-se un país capitalista en què el proletariat (i en moments, advertisca hom bé, de revolució *contra la burgesia*) estiga tan poc aïllat de la petita burgesia com ho està avui el proletariat de Rússia. Entre les dades objectives i indiscutibles que ho confirmen, tenim els últims resultats de la votació *a favor i en contra* de la coalició amb la burgesia en les "cúries" de la "Duma bulyguiniana" de Tsereteli, o siga, de la cèlebre Conferència "Democràtica". Les cúries dels Soviets van donar els resultats següents:

	A favor de la coalició	En contra
Soviets de diputats obrers i soldats	83	192
Soviets de diputats camperols	102	70
Total	185	262

Com s'hi veu, la majoria en el seu conjunt abona la consigna proletària, és a dir, està *en contra* de la coalició amb la burgesia. I hem vist ja que fins i tot els democonstitucionalistes es veuen obligats a reconèixer la influència creixent dels bolxevics en els Soviets. Tinga hom en compte, a més, que es tracta d'una Conferència convocada pels qui fins ahir eren líders en els Soviets, pels eseristes i els menxevics, que compten amb una majoria segura en les institucions centrals. És evident que aquestes dades *no reflecteixen en tot el seu abast* la superioritat *efectiva* dels bolxevics dins dels Soviets.

Els bolxevics compten ja avui amb la *majoria* dins dels Soviets de diputats obrers, soldats i camperols, amb la *majoria del poble*, amb la majoria de la petita burgesia, tant pel que fa a la coalició amb la burgesia com pel que fa a al lliurament immediat de les terres senyorials als comitès de camperols. En el seu número 19, del 24 de setembre, *Rabotxi Put* cita, prenent-los del número 25 de *Znamia Trudá*, òrgan dels eseristes, les dades de la Conferència dels Soviets locals de diputats camperols, celebrada en Petrograd el 18 de setembre. En aquesta conferència es van pronunciar a favor de la coalició, sense restriccions, els comitès executius de quatre Soviets camperols (els de les províncies de Kostromà, Moscou, Sàmara i Tàurida). A favor de la coalició, però sense els democonstitucionalistes, es van pronunciar els comitès executius de *tres* províncies (Vladímir, Riazan i Mar Negra) i de *dos* exèrcits. En canvi, van votar en contra de la coalició els comitès executius de *vint-i-tres* províncies i de *quatre* exèrcits.

De manera que la majoria del camperolat és contrària a la coalició!

Ací tenen vostès "l'aïllament del proletariat".

Hem d'assenyalar, de passada, que a favor de la coalició es van pronunciar tres províncies distants del centre (Sàmara, Tàurida i Mar Negra), en què és relativament elevat el nombre de camperols rics i de grans terratinents que empren obrers assalariats, i també quatre províncies industrials (Vladímir, Riazan, Kostromà i Moscou), en què la burgesia rural és també més fort que en la majoria de les províncies de Rússia. Seria interessant reunir dades més detallades sobre aquesta qüestió i esbrinar si hi ha detalls relatius precisament als camperols pobres a les províncies on el camperolat és més "ric".

Un altra dada interessant és que, en els "grups nacionals", els adversaris de la coalició compten amb una majoria molt considerable: 40 vots contra 15. La política annexionista i brutalment opressora del bonapartista Kerenski i consorts contra les nacions de Rússia que no gaudeixen de plens drets ha

donat els seus fruits. La gran massa de la població de les nacions oprimides, és a dir, la seua massa petit burgesa, confia més en el proletariat de Rússia que no en la burgesia, perquè la història ha posat sobre el tapet al nostre país la lluita per l'emancipació de les nacions oprimides contra les nacions opressores. La burgesia ha traït roïnament la causa de la llibertat de les nacions oprimides, però el proletariat roman fidel a aqueixa causa.

El problema nacional i el problema agrari tenen en l'actualitat una importància cardinal per a les masses petit burgeses de la població de Rússia. Açò és indiscutible. I el proletariat "no està aïllat", ni de bon tros, en cap dels dos problemes. El segueix la majoria del poble. *Només* el proletariat és capaç d'aplicar en ambdós problemes una política tan resolta, tan vertaderament "democràtica revolucionària", que asseguraria en l'acte al poder de l'Estat proletari el suport de la majoria de la població i desencadenaria entre les masses una vertadera tempestat d'entusiasme revolucionari. Perquè, per primera vegada, les masses no trobarien en el govern l'opressió despietada dels camperols pels grans terratinents ni dels ucraïnians pels russos, com succeïa davall el tsarisme; ni la tendència (disfressada amb frases altisonants) a seguir aqueixa mateixa política davall la república; ni mesquinesa, afronts, intrigues, dilacions, travetes i evasives (que és tot el que Kerenski ofereix als camperols i a les nacions oprimides). Al revés: trobarien una càlida simpatia demostrada amb fets, mesures ràpides i revolucionàries contra els grans terratinents, restabliment immediat de la *plena* llibertat de Finlàndia, Ucraïna, Bielorússia, dels musulmans, etc.

Els senyors eseristes i menxevics ho saben molt bé, i per això procuren utilitzar els dirigents semidemoconstitucionalistes de les cooperatives en auxili de la política democràtica *reaccionària* que apliquen *contra* les masses. Per això mai s'atreviran a consultar les masses, a celebrar un referèndum o, almenys, una simple votació en tots els Soviets i organitzacions locals sobre determinats punts de la política pràctica, per exemple, si totes les terres dels latifundistes deuen o no ser lliurades immediatament als comitès camperols, si han de ser o no han de ser satisfetes tals o quals reivindicacions dels finlandesos o dels ucraïnians, etc.

I quant al problema de la pau, problema cardinal de tota la vida actual... Diuen que el proletariat "està aïllat de les altres classes"... En realitat, el proletariat actua en aquest cas com a representant de *tota* la nació, de tot allò que hi ha de vital i honorat en *totes* les classes, de la immensa majoria de la petita burgesia. Perquè només el proletariat, *en quant* conquerisca el poder, proposarà una pau justa a tots els pobles bel·ligerants, només el proletariat adoptarà mesures vertaderament *revolucionàries* (publicació dels tractats secrets, etc.) per a aconseguir, com més prompte millor, una pau el més justa possible.

No. Els senyors de *Nóvaia Zhizn*, que proclamen a crits l'aïllament del proletariat, només expressen amb això el seu propi pànic subjectiu, infós per la burgesia. La situació objectiva a Rússia és tal, sens dubte, que *avui precisament* el proletariat *no* està "aïllat" de la majoria de la petita burgesia. Precisament ara, després de la trista experiència de la "coalició", el proletariat compta amb les simpaties de la *majoria* del poble. Aquesta condició, necessària perquè els bolxevics se sostinguen en el poder, *existeix*.

* * *

El segon argument consisteix en el fet que el proletariat "està aïllat de les vertaderes forces vives de la democràcia". És impossible comprendre què significa això. Està, potser, "en grec", com diuen els francesos en casos semblants.

Els escriptors de *Nóvaia Zhizn* són gent ministrable. Farien magnífics ministres en un govern democonstitucionalista. Perquè allò que hom exigeix de tals ministres és precisament saber pronunciar frases belles i polides, però sense cap sentit, que servisquen per a encobrir qualsevol infàmia i que, per tant, tinguen assegurat l'aplaudiment dels imperialistes i dels socialimperialistes. Els de *Nóvaia Zhizn* tenen assegurat l'aplaudiment dels democonstitucionalistes, de Breshkóvskaja, Plekhanov i companyia., com a premi a la seua afirmació que el proletariat està aïllat de les vertaderes forces vives de la democràcia. Perquè amb això hom ve a dir *indirectament* (o, almenys, aqueixes paraules s'interpreten com si es digués) que els democonstitucionalistes, Breshkóvskaja, Plekhanov, Kerenski i companyia són "les forces vives de la democràcia".

Però això és fals. Són forces mortes. La història de la coalició ho ha demostrat.

Els de *Nóvaia Zhizn*, intimidats per la burgesia i per l'ambient intel·lectual burgès, consideren "viva" l'ala *dreta* dels eseristes i menxevics, representada per *Volia Naroda*, *Edinstvo*, etc., que no es distingeix en gens substancial dels democonstitucionalistes. En canvi, nosaltres considerem viu només allò que està lligat a les masses i no als kulak, només allò que s'ha apartat de la coalició, repel·lit pels seus ensenyaments. "Les forces eficaces i vives" de la democràcia petit burgesa estan representades per l'ala esquerra dels eseristes i menxevics. L'enfortiment d'aquesta ala esquerra, sobretot després de la contrarevolució de juliol, és un dels símptomes objectius més precisos que el proletariat no està aïllat.

Així ho demostren, amb més claredat encara, les fluctuacions més recents dels eseristes centristes cap a l'esquerra, confirmades per la declaració que va fer Txernov el 24 de setembre que el seu grup no podia recolzar la nova coalició amb Kishkin i companyia. Aquestes fluctuacions cap a l'esquerra manifestades entre els eseristes centristes, que fins ara havien constituït la indiscutible majoria dels representants del partit eserista (del partit principal i predominant pel nombre de vots obtinguts a les ciutats i, sobretot, al camp), demostren que les afirmacions de *Dielo Naroda* que hem citat abans (sobre la necessitat que la democràcia, en certes condicions, "garantisca tot el seu suport" a un govern purament bolxevic) són, en tot cas, un poc més que simples frases.

Fets com la negativa dels eseristes centristes a recolzar la nova coalició amb Kishkin, o la preponderància dels adversaris de la coalició entre *els menxevics defensistes* en províncies (Zjordania en el Caucas, etc.), són una prova objectiva que una certa part de les masses que fins ara segueixen els menxevics i els eseristes *recolzarà* un govern purament bolxevic.

El proletariat de Rússia no està aïllat avui precisament de les forces *vives* de la democràcia.

* * *

Tercer argument: el proletariat "no aconseguirà apoderar-se tècnicament de l'aparell de l'Estat". És, potser, l'argument més corrent i més usual. Mereix que hom li dedique la major atenció no sols per aquesta causa, sinó també perquè afecta una de les tasques més *importants i més àrdues* que haurà d'afrontar el proletariat victoriós. Aquestes tasques seran, sens dubtes, molt difícils; però si nosaltres, que ens anomenem socialistes, assenyalàrem aqueixa dificultat només per a *desentendre'ns* del compliment de semblants tasques, en la pràctica s'esborraria tota diferència entre nosaltres i els lacais de la burgesia. La dificultat de les tasques de la revolució proletària ha d'incitar els adeptes del proletariat a estudiar amb major atenció i d'una manera més concreta els mitjans de complir-les.

S'entén per aparell de l'Estat, abans que res, l'exèrcit permanent, la policia i els funcionaris. Quan els escriptors de *Nóvaia Zhizn* afirmen que el proletariat no aconseguirà dominar tècnicament aqueix aparell, revelen la més crassa ignorància i la falta de desig de tenir en compte la realitat de la vida i les raons exposades fa ja molt en les publicacions bolxevics.

Tots els col·laboradors de *Nóvaia Zhizn* es consideren, si no marxistes, almenys coneixedors del marxisme, socialistes cultes. Doncs bé, Marx, basant-se en l'experiència de la Comuna de París, ensenya que el proletariat *no pot* simplement prendre possessió de la màquina de l'Estat ja existent i posar-la en marxa per als seus propis fins; que el proletariat ha de *destruir* aqueixa màquina i substituir-la amb una altra de nova (tracte sobre açò amb major detall en un fullet, el primer fascicle del qual està ja acabat i prompte veurà la llum: *L'Estat i la revolució. La doctrina marxista de l'Estat i les tasques del proletariat en la revolució*¹). Aquesta nova màquina de l'Estat va ser creada per la Comuna de París, i els Soviets de diputats obrers, soldats i camperols de Rússia són també un "aparell de l'Estat" del mateix tipus. Aquest fet l'he assenyalat multitud de vegades des del 4 d'abril de 1917, se'n parla en els acords de les conferències bolxevics i s'hi refereixen també les nostres publicacions. *Nóvaia Zhizn*, com és natural, podia haver declarat el seu total desacord tant amb Marx com amb els bolxevics; però eludir per complet aquest problema un periòdic que amb tanta freqüència i tanta altivesa denosta els bolxevics perquè, segons ell, no adopten una posició seriosa davant problemes difícils, equival a lliurar-se a si mateix un certificat de pobresa espiritual.

¹ Publicat a les Obres Escollides de Lenin en català, Edicions Internacionals Sedov. (N. d. E.)

El proletariat *no* pot “apoderar-se” del “aparell de l'Estat” i “posar-lo en marxa”. Però sí que pot *destruir* tot allò que hi ha d'opressor, de rutinari, d'irremeiablement burgès en l'antic aparell de l'Estat, substituint-lo amb un altre de nou, amb el seu propi aparell. I aquest aparell el constitueixen precisament els Soviets de diputats obrers, soldats i camperols.

És obligat qualificar com absolutament monstruós el fet que *Nóvaia Zhizn* haja oblidat per complet aquest “aparell de l'Estat”. En procedir així en els seus raonaments teòrics, els col·laboradors de *Nóvaia Zhizn* procedeixen al camp de la teoria política, en els fons, igual que els democonstitucionalistes al terreny de la pràctica política. Perquè, en efecte, si el proletariat i la democràcia revolucionària *no necessiten* cap nou aparell de l'Estat, llavors els Soviets perden tota *raison d'être*, tot dret a l'existència, i sent així, els democonstitucionalistes partidaris de Kornilov tenen raó quan pretenen reduir al no-res els Soviets!

Aquest monstruós error teòric i aquesta ceguesa política de *Nóvaia Zhizn* són més horrorosos puix que fins els menxevics internacionalistes (amb els qui *Nóvaia Zhizn* va formar bloc en les últimes eleccions a la Duma municipal de Petrograd) s'aproximen en aquesta qüestió, en un cert grau, als bolxevics. Per exemple, en la declaració de la majoria dels Soviets, llegida pel camarada Martov en la Conferència Democràtica, s'hi diu:

“...Els Soviets de diputats obrers, soldats i camperols, organitzats en els primers dies de la revolució pel poderós impuls del vertader geni creador del poble, han format la nova carcassa del sistema estatal revolucionari, que ha vingut a substituir la carcassa caduca del sistema estatal del vell règim...”

És una manera d'expressar-se massa elegant, és a dir, allò d'ampul·lós que hi ha en l'expressió encobreix ací la falta de claredat del pensament polític. Els Soviets *no* han substituït *encara* la vella “carcassa”, i aquesta vella “carcassa” no és el sistema estatal del vell règim, sinó el sistema estatal *tant* del tsarisme *com* de la república burgesa. Però, en tot cas, Martov se situa ací a molta major altura que els de *Nóvaia Zhizn*.

Els Soviets són un nou aparell de l'Estat que, en primer lloc, proporciona la força armada dels obrers i dels camperols, una força que no està, com la del vell exèrcit permanent, apartada del poble, sinó lligada a ell del mode més estret; en el sentit militar, aquesta força és incomparablement més poderosa que les anteriors; en el sentit revolucionari, no pot ser reemplaçada per cap altra. En segon lloc, aquest aparell proporciona un lligam tan estret i indissoluble amb les masses, amb la majoria del poble; un lligam tan fàcil de controlar i renovar, que en va cercarem res semblant en el vell aparell de l'Estat. En tercer lloc, aquest aparell és molt més democràtic que els anteriors per quant els seus components són elegibles i revocables a voluntat del poble, sense formalitats burocràtiques. En Quart lloc, aquest aparell assegura un sòlid lligam amb les professions més diverses, i facilita així, sense burocràcia, les reformes més diverses i més profundes. En cinquè lloc, constitueix una forma d'organització de l'avantguarda, és a dir, de la part més conscient, més enèrgica i més avançada de les classes *oprimides*, dels obrers i els camperols, pel que és un aparell que permet l'avantguarda de les classes oprimides posar en peu, educar, instruir i arrossegat darrere si *tota la gegantina massa* d'aquestes classes, que fins avui romania totalment al marge de la vida política, al marge de la història. En sisè lloc, brinda la possibilitat de conjugar els avantatges del parlamentarisme amb els avantatges de la democràcia immediata i directa, és a dir, d'unir en els representants elegits pel poble la funció legislativa i l'execució de les lleis. Comparat amb el parlamentarisme burgès, és un avanç de transcendència històrica mundial en el desenvolupament de la democràcia.

En 1905, els nostres Soviets van ser, per dir-ho així, únicament el germen, ja que van existir només unes setmanes. És evident que, en les condicions de llavors, hom no podia ni pensar en el seu desenvolupament complet. El mateix ocorre encara en la revolució de 1917, perquè el termini d'uns quants mesos és curt en extrem i, sobretot, perquè els dirigents eseristes i menxevics *prostitueixen* els Soviets, convertint-los en gàbies de cotorres, en apèndixs de la política conciliadora dels líders. Sota la direcció dels Líber, els Dan, els Tsereteli i els Txernov, els Soviets s'anaven descomponent i podrint en vida. Els Soviets només podran desenrotllar-se de veritat, desplegar completament les seues forces potencials i la seua capacitat en assumir tot el poder de l'Estat, perquè d'una altra manera *no tenen res a fer* es converteixen en simples cèl·lules embrionàries (estat que no pot durar molt de temps) o en joguets. La “dualitat de poders” és la paràlisi dels Soviets.

Si la iniciativa popular de les classes revolucionàries no hagués creat els Soviets, la revolució proletària a Rússia es veuria condemnada al fracàs. Perquè, amb el vell aparell, el proletariat no

podria, sens dubte, mantenir-se en el poder, i el nou aparell és impossible crear-lo de colp. La trista història de la prostitució dels Soviets per Tsereteli i Txernov, la història de la “coalició”, és la història de l'emancipació dels Soviets de les il·lusions petit burgeses i, alhora, del seu pas pel “purgatori” de l'estudi pràctic de tota la vilesa i de tota la immundícia de *totes* i *cadascuna* de les coalicions burgeses. Confiem que aqueix “purgatori”, lluny de debilitar els Soviets, els haja temperat.

* * *

La dificultat principal de la revolució proletària consisteix en realitzar a escala nacional la comptabilitat i el control més precisos i conscienciosos, el *control obrer* de la producció i distribució dels productes.

Quan els escriptors de *Nóvaia Zhizn* ens acusaven de caure en el sindicalisme perquè llançàvem la consigna de “control obrer”, ens oferien un exemple típic de la badoca aplicació escolar d'aqueix “marxisme” no meditat a fons, sinó *après de memòria* a la manera de Struve. El sindicalisme rebutja la dictadura revolucionària del proletariat o la relega, el mateix que el poder polític en general, a l'últim pla. Nosaltres, en canvi, la col·loquem en primer lloc. I si, atenint-nos a l'esperit de *Nóvaia Zhizn*, diguérem: “res de control obrer, *sinó* control de l'Estat!”, llançaríem una frase reformista burgesa, una fórmula que en els fons seria perfectament democonstitucionalista, perquè els militants del Partit Demòcrata Constitucionalista no tenen res a oposar a la *participació* dels obrers en el control de l'Estat. Els democonstitucionalistes kornilovistes saben molt bé que semblant participació és, per a la burgesia, el mètode millor d'enganyar els obrers, el mètode millor de *subornar* subtilment, en el sentit polític, els Gvózdiev, els Nikitin, els Prokopòvitx, els Tsereteli i tota aqueixa colla.

Quan nosaltres diem “control obrer”, col·locant sempre aquesta consigna al costat de la de dictadura del proletariat, sempre *immediatament* després, donem a entendre amb nitidesa a quin Estat ens referim. L'Estat és l'òrgan de dominació d'*una classe*. De quina classe? Si es tracta de la burgesia, és precisament un Estat democonstitucionalista-kornilovista-“kerenskià”, per culpa del qual el poble obrer de Rússia pateix ja més de mig any el mal kornilovista i kerenskià. Si es tracta del proletariat, d'un Estat proletari, (és a dir, de la dictadura del proletariat), llavors *sí que pot* el control obrer erigir-se en un sistema general, universal, omnipresent, minucios i consciencios al màxim *de comptabilitat* de la producció i distribució dels productes.

Aquí rau la dificultat principal, la tasca essencial de la revolució proletària, és a dir, de la revolució socialista. Sense els Soviets, aquesta tasca seria, almenys per a Rússia, insoluble. En els Soviets *apunta* la tasca d'organització del proletariat, gràcies a la qual *es pot* complir aquesta tasca d'abast històric universal.

Arribem ací a un altre aspecte del problema referent a la màquina de l'Estat. A més de l'aparell d'“opressió” per excel·lència (l'exèrcit permanent, la policia i els funcionaris), l'Estat modern posseeix un aparell enllaçat molt íntimament amb els bancs i els consorcis, que efectua, permeta hom que ho diga així, una vasta tasca de càlcul i registre. Aquest aparell no pot ni ha de ser destruït. El que s'ha de fer és arrancar-lo de la dependència respecte dels capitalistes, *tallar, trencar, retallar* tots els fils per mitjà dels quals els capitalistes influeixen en ell, *subordinar-lo* als Soviets proletaris i donar-li un caràcter més vast, més universal i més popular. I açò *es pot* fer recolzant-se en les conquestes ja realitzades pel gran capitalisme (de la mateixa manera que la revolució proletària, en general, pot assolir el seu objectiu només recolzant-se en aquestes conquestes).

El capitalisme ha creat aparells de comptabilitat i control en forma de bancs, consorcis, correus, cooperatives de consum i sindicats d'empleats. *Sense els grans bancs, el socialisme seria irrealitzable.*

Els grans bancs són l'“aparell de l'Estat” que *necessitem* per a realitzar el socialisme i que *prenem ja format* del capitalisme; la nostra tasca es redueix, en aquest cas, a *extirpar* tot allò que *deforma a l'estil capitalista* aqueix magnífic aparell, a fer-lo *encara major*, encara més democràtic, encara més universal. La quantitat es transformarà en qualitat. Un banc únic de l'Estat, el més gran entre els més grans, amb sucursals en cada subdistricte i en cada fàbrica, suposa ja nou desenes parts de l'aparell socialista. Suposa *una comptabilitat* nacional, un control nacional de la producció i distribució dels productes; és, per dir-ho així, quelcom semblat a *l'esquelet* de la societat socialista.

Podem “apoderar-nos” i “posar en marxa” d’un sol colp, amb un sol decret, aqueix “aparell estatal” (que en el capitalisme no és per complet de l’Estat, però que en les nostres mans, en el socialisme, serà íntegrament de l’Estat). Podem fer-ho perquè el treball efectiu de comptabilitat, de control, de registre, d’estadística i de càlcul corre ací a càrrec d’*empleats*, la majoria dels quals són, per les seues condicions de vida, proletaris o semiproletaris.

Amb un sol decret del govern proletari es podrà i s’haurà de convertir tots aqueixos empleats en funcionaris públics, de la mateixa manera que els gossos guardians del capitalisme, a l’estil de Briand i altres ministres burgesos, converteixen els ferroviaris vaguistes, per mitjà d’un decret, en funcionaris de l’Estat. Nosaltres necessitarem i *podrem* tenir semblants funcionaris de l’Estat en quantitat molt major, perquè el capitalisme ha simplificat les funcions de comptabilitat i control, reduint-les a *registres* relativament senzills als llibres, a l’abast de qualsevol persona que sàpia llegir i escriure.

La tasca de convertir en funcionaris de l’Estat la massa d’empleats de Banca, dels consorcis, de comerç, etc., etc., es podrà complir completament, tant tècnicament (gràcies a la tasca prèvia que han realitzat per a nosaltres el capitalisme i el capitalisme financer) com políticament, a condició que això es faça sota el control i la fiscalització *dels Soviets*.

Pel que fa als alts funcionaris, que són molt pocs, però que simpatitzen amb els capitalistes, caldrà tractar-los amb el mateix “rigor” que als capitalistes. Els uns i els altres oposaran *resistència*. Caldrà *vèncer* aqueixa resistència. I si l’immortalment ingenu Peshekhònov afirmava ja al juny de 1917, balbucejant com un autèntic “xiquet polític”, que “la resistència dels capitalistes ha sigut vençuda”, *el proletariat farà realitat seriosament* aqueixa frase pueril, aqueixa jactància infantil, aqueix candorós estirabot.

Nosaltres podrem fer-ho, perquè es tracta de *vèncer* la resistència d’una minoria insignificant de la població, literalment d’un grapat d’homes, que seran *controlats* de tal manera per les organitzacions d’empleats, els sindicats, les cooperatives de consum i els Soviets que cada Tit Títix quedarà *encerclat* com els francesos en Sedan. Coneixem pels seus noms a aquests Tit Títix: basta de repassar les llistes de directors, membres dels consells d’administració, grans accionistes, etc. No passaran d’uns quants centenars o, com a màxim, d’uns quants milers en *tota* Rússia; l’Estat proletari, amb l’aparell dels Soviets, les organitzacions d’empleats, etc., pot encomanar el control de cada un d’ells a deu i fins a cent persones, de manera que *el control obrer* (sobre els capitalistes) potser aconseguirà no sols “vèncer”, sinó *fer impossible* tota resistència.

La “clau” de la qüestió no consistirà tan sols en confiscar els béns dels capitalistes, sinó precisament en establir un control obrer omnimode, a escala de tot el país, sobre els capitalistes i els seus possibles adeptes. La confiscació per si sola no basta, perquè no conté cap element d’organització i de càlcul d’una distribució encertada. Substituïrem fàcilment la confiscació amb la imposició d’un gravamen *just* (aplicant, encara que només siga, la tarifa “de Shingariov”), però a condició d’excloure la possibilitat d’eludir el control, d’ocultar la veritat, d’esquivar la llei. I açò *s’aconseguirà* només mitjançant el control obrer de *l’Estat obrer*.

La sindicació obligatòria, és a dir, l’agrupació obligatòria en consorcis sota el control de l’Estat, és una mesura preparada ja pel capitalisme; una mesura implantada ja en Alemanya per l’Estat dels junker i que a Rússia serà completament realitzable per als Soviets, per a la dictadura del proletariat. Això és el que *ens proporcionarà un “aparell de l’Estat”* universal, modern i exempt de tot burocratisme¹.

* * *

El Quart argument dels advocats de la burgesia és que el proletariat no podrà “posar en marxa” l’aparell de l’Estat. Aquest argument no afegeix res de nou a l’anterior. Efectivament, no podríem apoderar-nos del vell aparell ni posar-lo en marxa. El nou aparell, els Soviets, ha sigut posat *ja* en marxa “pel poderós impuls del vertader geni creador del poble”. L’única cosa que cal és alliberar-lo *de les traves* que li van imposar, durant el seu cabdillatge, els líders eseristes i menxevics. Aquest aparell està *ja* en marxa i només és necessari desembarassar-lo dels monstruosos additaments petit burgesos que li impedeixen avançar a tot vapor, sempre endavant.

Dues circumstàncies hem d'analitzar ací per a completar el que hem deixat exposat: primera, els nous mitjans de control, creats *no* per nosaltres, sinó pel capitalisme en la seua fase militar-imperialista; segona, la importància d'aprofundir la democràcia en la *governació* d'un Estat de tipus proletari.

El monopoli del blat i les cartilles de racionament del pa no van ser implantats per nosaltres, sinó per l'Estat capitalista bel·ligerant. Aquest ha creat ja, en el marc del capitalisme, el treball general obligatori, que és un presidi militar per als obrers. Però també ací, com en tota la seua creació històrica, el proletariat pren les seues armes del capitalisme, no les "inventa" ni les "crea del no-res".

El monopoli del blat, el racionament del pa i el treball general obligatori són, en mans de l'Estat proletari, en mans dels Soviets investits de tot el poder, el mitjà més eficaç de comptabilitat i control. Un mitjà que, fet extensiu als capitalistes i *als rics en general*, i aplicat *pels obrers*, representarà una força mai vista en la història para "posar en marxa" l'aparell de l'Estat, per a vèncer la resistència dels capitalistes i sotmetre'ls a l'Estat proletari. Aquest mitjà del control i del *treball obligatori* és més fort que les lleis de la Convenció i la seua guillotina. La guillotina *només* servia per a intimidar, per a vèncer la resistència *activa*. *I a nosaltres no ens és prou amb això.*

No ens basta, perquè no sols necessitem "intimidat" els capitalistes per a que senten l'omnipotència de l'Estat proletari i no s'atrevisquen a pensar en oposar-li una resistència activa. Necessitem també vèncer la resistència passiva, indubtablement més perillosa i més nociva encara. No ens basta de vèncer la resistència, qualsevol que siga. Necessitem, a més, *obligar a treballar* dins dels nous límits de l'organització estatal. No és prou amb "expulsar" els capitalistes: cal aconseguir que *servisquen a l'Estat d'una manera nova* (després de desfer-nos dels inservibles, dels "resistents" empedreïts). Açò es refereix als capitalistes i també a un cert sector elevat dels intel·lectuals burgesos, dels funcionaris, etc.

Disposem dels mitjans necessaris per a això. El mateix Estat capitalista bel·ligerant ha posat en les nostres mans els mitjans i les armes. Aquests mitjans són: el monopoli del blat, el racionament del pa i el treball general obligatori. "Qui no treballa no menja": tal és la regla fonamental, primordial i més important que els Soviets de diputats obrers poden implantar i implantaran quan siguen poder.

Cada obrer té la seua cartilla de treball. No l'humilia aquest document, encara que *avui* és, sens dubte, un document acreditatiu de l'esclavitud capitalista assalariada, un testimoni que el treballador al nom del qual està estès pertany a tal o qual paràsit.

Els Soviets implantaran la cartilla de treball *per als rics*, i *després*, a poc a poc, per a tota la població (en un país agrari, passarà, probablement, molt de temps abans que aquest document siga necessari per a la immensa majoria dels camperols). La cartilla de treball deixarà de ser un signe distintiu de la "plebs", deixarà de ser un document de les classes "inferiors", un testimoni de l'esclavitud assalariada. Es convertirà en una prova que en la nova societat no hi ha ja "obrers", però, en canvi, no hi ha ningú que no siga *treballador*.

Els rics hauran de rebre una cartilla de treball del sindicat d'obrers o empleats més afí a l'esfera de la seua activitat, i cada setmana, o en el termini que hom estipule, el sindicat corresponent haurà de certificar que compleixen escrupolosament amb el seu treball; sense aquesta condició no podran rebre la cartilla de racionament del pa ni, en general, queviures. Necessitem (dirà l'Estat proletari) bons organitzadors de bancs i consorcis industrials (els capitalistes tenen en aquest sentit més experiència, i amb gent experta el treball marxa millor); necessitem cada dia més i més enginyers, agrònoms, tècnics i especialistes de tota mena amb una formació científica. A tots aquests treballadors els encomanarem tasques adequades a les seues forces i als seus hàbits; és probable que no establim sinó en forma gradual la igualtat absoluta de la remuneració, deixant a aquests especialistes un sou més alt durant el període de transició; però els sotmetrem al control obrer en tots els aspectes de la seua activitat i aconseguirem l'aplicació plena i incondicional del principi "qui no treballa no menja". La forma d'organització del treball no la inventem, sinó que la prenem ja preparada del capitalisme: bancs, consorcis, les millors fàbriques, estacions experimentals, acadèmies, etc. No tindrem més que prendre el millor de l'experiència dels països avançats.

I, per descomptat, no pecarem gens ni mica d'utopisme ni abandonarem el terreny de les consideracions pràctiques més sensates si diem: tota la classe capitalista oposarà la resistència més

tenaç, però l'organització de tota la població en Soviets vencerà aqueixa resistència. Per descomptat, els capitalistes que oposen una resistència singularment tenaç, els més insubordinats, seran castigats amb la confiscació de tots els seus béns i amb pena de presó; però, en canvi, la victòria del proletariat *multiplicarà* els casos com el següent, del que m'he assabentat avui per *Izvestia*:

El 26 de setembre s'han presentat en el Consell Central dels Comitès Fabrils dos enginyers per a declarar que un grup de col·legues seus ha decidit constituir una Associació d'Enginyers Socialistes. Considerant que el moment actual és, en realitat, el començament de la revolució social, l'Associació es posa a disposició de les masses obreres i desitja actuar, en defensa dels interessos dels obrers, de ple acord amb les organitzacions obreres. Els representants del Consell Central dels Comitès Fabrils han contestat que aquest formarà amb grat en la seua organització una Secció d'Enginyers que incloga en el seu programa les tesis fonamentals de la I Conferència de Comitès Fabrils sobre el control obrer de la producció. Pròximament se celebrarà una reunió conjunta dels delegats del Consell Central de comitès Fabrils amb el grup organitzador de l'Associació d'Enginyers Socialistes" (*Izvestia del CEC*, 27 de setembre de 1917).

* * *

Hom ens diu que el proletariat no podrà posar en marxa l'aparell de l'Estat.

Després de la revolució de 1905 governaven en Rússia 130.000 grans terratinents; governaven sobre 150 milions de persones mitjançant una infinitat de violències i escarnis, obligant la immensa majoria a treballar com forçats i viure semifamolencs.

I ara resulta que no podran governar Rússia 240.000 membres del Partit Bolxevic, governar-la en benefici dels pobres i contra els rics. Aqueixes 240.000 persones tenen ja ara a favor seu, almenys, un milió de vots de la població adulta. Perquè l'experiència d'Europa i de Rússia (per exemple, les eleccions d'agost a la Duma de Petrograd) testimonien justament aqueixa proporció entre els efectius del partit i els sufragis emesos a favor seu. Tenim ja un "aparell estatal" d'un milió de persones, fidels a l'Estat socialista per convicció, i no pel desig de cobrar un dineral el 20 de cada mes.

És més, tenim un "recurs meravellós" per a *decuplicar* de seguida, de colp, el nostre aparell estatal, un recurs de què mai ha disposat ni pot disposar cap Estat capitalista. Aquest recurs meravellós és la incorporació dels treballadors, dels pobres, a la tasca quotidiana de direcció de l'Estat.

Per a explicar com de fàcil és aplicar aqueix meravellós recurs, i com d'infal·lible és el seu efecte, prendrem l'exemple més senzill i més clar.

L'Estat necessita desnonar forçosament del seu habitatge una família per a allotjar-hi una altra. Açò ho fa a cada pas l'Estat capitalista, i ho farà també el nostre Estat proletari o socialista.

L'Estat capitalista desnona una família obrera que, en haver perdut a qui la mantenia, deixa de pagar el lloguer. Es presenta un alguatzir, un policia o un guàrdia, o un gran grup sencer. En un barri obrer, per a executar un desdonament, ha d'acudir un destacament de cosacs. Per què? Perquè l'alguatzir i el guàrdia es neguen a anar sense la protecció d'una nodrida escorta militar. Saben que l'espectacle del desdonament sol provocar en tota la població dels voltants, en milers i milers de persones portades quasi a la desesperació, una ira tan furiosa, un odi tan gran contra els capitalistes i contra l'Estat capitalista, que l'alguatzir i tot el gran grup de guàrdies poden quedar espedaçats en qualsevol moment. Fan falta importants forces armades, cal traslladar a una gran ciutat diversos regiments, obligatòriament d'alguna zona allunyada, perquè als soldats els siga aliena la vida dels pobres de la ciutat, perquè no puguen "contagiar-se" de socialisme.

L'Estat proletari recorre a la coerció per a instal·lar en l'habitatge d'un ric una família necessitada en extrem. El nostre destacament de la milícia obrera es compon, suposem, de quinze persones: dos marins, dos soldats, dos obrers conscients (bastarà que un d'ells siga membre del nostre partit o simpatitzant), un intel·lectual i vuit treballadors pobres, i entre ells, sense falta, almenys cinc dones, criats, peons, etc. El destacament es presenta a la casa de la família rica, la inspecciona i comprova que té cinc habitacions ocupades per dos homes i dues dones. "Ciutadans (els diuen), estretisquen-se vostès per aquest hivern en dues habitacions i deixen lliures altres dos per a allotjar-hi dues famílies que viuen al soterrani. Per algun temps, fins que no construïm bons habitatges per a tots amb l'ajuda dels enginyers (vostè és enginyer, veritat?), tindran forçosament que estretir-se un poc. El seu telèfon es posarà a disposició de deu famílies, amb el que s'economitzaran unes cent hores

de treball, caminades per botigues, etc. A més, en la seua família hi ha dos semiobrers aturats (una ciutadana de 55 anys i un ciutadà de 14) que poden realitzar un treball fàcil. Faran cada dia una guàrdia de tres hores per a vetllar per la distribució justa de queviures entre les deu famílies i portar el corresponent registre. El ciutadà estudiant que forma part del nostre destacament redactarà ara en dues còpies aquesta ordre oficial, i vostès tindran la bondat de signar-nos una declaració, per la que es comprometen a complir-la exactament”.

Així podria ser exposada, al meu entendre, en exemples concrets la diferència entre l'aparell i l'administració de l'Estat vells, burgesos, i els nous, socialistes.

No som utopistes. Sabem que qualsevol peó i qualsevol cuinera són incapaços d'assumir ara mateix la governació de l'Estat. En això estem d'acord amb els democonstitucionalistes, amb Breshkóvskaia i amb Tsereteli. Però ens diferenciem d'aquests ciutadans en què exigim trencar sense demora amb el perjudici que només els rics o funcionaris procedents de famílies riques poden *governar* l'Estat, efectuar el treball quotidià d'administració. Nosaltres exigim que *l'aprenentatge* de l'administració de l'Estat vaja a càrrec d'obrers i soldats conscients i que s'engegue sense demora, és a dir, que *es comence* immediatament a fer participar en aquest aprenentatge tots els treballadors, tota la població pobra.

Sabem que els democonstitucionalistes estan també d'acord d'ensenyar al poble els principis de la democràcia. Les dames democonstitucionalistes estan disposades a donar conferències a les criades sobre la igualtat de drets de la dona, inspirant-se en les millors fonts angleses i franceses. I potser en el pròxim concert-mítting, davant mils d'espectadors, *s'organitze* en l'escenari un “òscul de pau”: la senyora conferenciant democonstitucionalista besarà Breshkóvskaia, Breshkóvskaia l'exministre Tsereteli, i el poble, agraït, aprendrà així, en la pràctica, allò que són la igualtat, la llibertat i la fraternitat republicanes...

Sí, reconeixem que els democonstitucionalistes, Breshkóvskaia i Tsereteli són, a la seua manera, fidels a la democràcia i la propaguen entre el poble. Però, què se li va a fer!, nosaltres tenim una idea quelcom diferent de la democràcia.

Al nostre entendre, per a mitigar els inaudits patiments i desgràcies originats per la guerra, així com per a guarir les horribles ferides que aquesta ha causat al poble, és necessària una democràcia *revolucionària*, són necessàries mesures *revolucionàries*; justament del tipus de què hem posat com a exemple en la distribució d'habitatges en benefici dels pobres. De *la mateixa manera* cal procedir a la ciutat i al camp amb els queviures, amb la roba, amb el calçat, etc., i al camp, amb la terra i tota la resta. Per a administrar l'Estat *en aqueix senti* podem *disposar en l'acte* d'un aparell *estatal* d'uns deu milions d'homes, si no vint, mai vist en cap Estat capitalista. Només nosaltres podem crear aqueix aparell, perquè comptem amb l'adhesió més completa, sense reserves, de la immensa majoria de la població. Només nosaltres podem crear aqueix aparell, perquè comptem amb obrers conscients, disciplinats per un llarg “aprenentatge” capitalista (no en va hem cursat l'escola del capitalisme); amb obrers que *estan en condicions* de formar una milícia obrera i ampliar-la *gradualment* (començant a ampliar-la de seguida) fins a convertir-la en milícia *de tot el poble*. Els obrers conscients han de dirigir, però poden incorporar a la tasca d'administració vertaderes masses de treballadors i oprimits.

Per descomptat, en els primers passos d'aqueix nou aparell seran inevitables els errors. ¿Però potser no van cometre errors els camperols quan, en quedar en llibertat després de la servitud, començaven a dirigir per si mateixos els seus assumptes? ¿Pot haver-hi un altre camí per a ensenyar al poble a governar-se, per a evitar els errors, que no siga el de la pràctica, el de la instauració immediata d'una vertadera autoadministració popular? Ara com ara, el més important és acabar amb el perjudici intel·lectual burgès que només poden governar l'Estat funcionaris especials, que, a conseqüència de la seua posició social, depenen completament del capital. El principal és posar terme a un estat de coses en què els burgesos, els funcionaris i els ministres “socialistes” intenten governar com en el passat, però no poden fer-ho, i al cap de set mesos es troben, en un país camperol, amb una insurrecció camperola!! El més important és infondre als oprimits i als treballadors fe en les seues pròpies forces, demostrar-los en la pràctica que ells mateixos poden i han d'establir una distribució *equitativa*, severíssimament reglamentada i organitzada, del pa, de tots els aliments, de la llet, de la roba, de l'habitatge, etc., *en benefici dels pobres*. *No hi ha* un altre mode de salvar Rússia de la fallida i de la perdició. I quan hom engegue honradament i resolutament en totes parts la transferència de l'administració als proletaris i semiproletaris, les masses revelaran un entusiasme

revolucionari mai vist en la història; les energies del poble es multiplicaran de tal manera en la seua lluita contra les calamitats, que moltes coses que semblen impossibles a les nostres mesquines i velles forces burocràtiques seran viables per a les forces de milions d'homes que *comencen a treballar per a si* i no per al capitalista, el senyoret i el buròcrata, no a la força.

* * *

Un altre problema relacionat amb l'aparell de l'Estat és el del centralisme, plantejat d'una manera molt enèrgica, i molt poc feliç, pel camarada Bazàrov en el número 138 de *Nóvaia Zhizn* (27 de setembre), en un article titulat *Els bolxevics i el problema del poder*.

El camarada Bazàrov raona de la manera següent: "Els Soviets no són un aparell adaptable a tots els dominis de la vida pública", perquè una experiència de set mesos ha demostrat (i "desenes i centenars de proves documentals existents en la Secció Econòmica del Comitè Executiu de Sant Petersburg" ho confirma) que els Soviets, encara que en molts llocs han tingut, en efecte, "tot el poder", "no han pogut aconseguir els menors resultats satisfactoris en la seua lluita contra la ruïna econòmica". Cal un aparell "dividit per branques de producció, rigorosament centralitzat dins de cada branca i subordinat a un centre únic de tot l'Estat". "No es tracta (presten vostès atenció!) de substituir el vell aparell, sinó només de reformar-lo... per més que els bolxevics es burlen dels homes amb plans..."

Tots aquests raonaments del camarada Bazàrov són, en veritat, sorprenentment maldestres, semblen una còpia dels arguments de la burgesia, un reflex del seu punt de vista de classe!

En efecte, és senzillament ridícul (si no és una simple repetició de la interessada mentida de classe dels capitalistes) afirmar que els Soviets hagen tingut "tot el poder" en part alguna de Rússia. Tenir tot el poder significa posseir tota la terra, tots els bancs i totes les fàbriques; qui tinga la menor noció dels ensenyaments de la història i de les dades científiques concernents a la relació entre la política i l'economia, no podrà "oblidar" aquest "petit" detall.

El mètode fal·laç de la burgesia consisteix en el fet que, *sense* lliurar el poder als Soviets, *saboteja* totes les mesures serioses d'aquests, s'aferra al govern, conserva el poder sobre la terra i sobre els bancs, etc., i després imputa als Soviets la responsabilitat per la ruïna econòmica!! En açò consisteix, precisament, la trista experiència de la coalició.

Els Soviets mai han tingut en les seues mans tot el poder, i les seues mesures només han pogut ser pal·liatives, que han augmentat la confusió.

Voler demostrar als bolxevics, centralistes per convicció i pel programa i per la tàctica de tot el seu partit, la necessitat del centralisme, és, en veritat, voler demostrar que dos i dos són quatre. Si els escriptors de *Nóvaia Zhizn* es dediquen a aqueixa tasca inútil, l'única causa d'això és que no han comprès en absolut el sentit ni l'abast de les nostres burles respecte al seu punt de vista "de tot l'Estat". I no ho han comprès perquè reconeixen la teoria de la lluita de classes només de *paraula*, i no per convicció. Els de *Nóvaia Zhizn* repeteixen unes quantes frases apreses de memòria sobre la lluita de classes i cauen a cada pas en "el punt de vista supraclassista", ridícul en la teoria i reaccionari en la pràctica, denominant a aqueix servilisme amb la burgesia pla "de tot l'Estat".

L'Estat, amables senyors, és un concepte de classe. L'Estat és un òrgan o una màquina de violència d'una classe sobre una altra. I mentre siga una màquina utilitzada per la burgesia per a exercir la violència sobre el proletariat, no hi haurà més que una consigna proletària: destruir aqueix Estat. Però quan l'Estat siga proletari, quan siga una màquina de violència del proletariat sobre la burgesia, llavors serem partidaris, plenament i incondicionalment, d'un poder ferm i del centralisme.

O dit amb paraules més populars: no ens burlem dels "plans", sinó que Bazàrov i companyia no compreguen que, en negar "el control obrer", en negar "la dictadura del proletariat", *defensen* la dictadura de la burgesia. No hi ha terme mitjà; el terme mitjà és una il·lusió vana dels demòcrates petit burgesos.

Cap dels nostres òrgans dirigits, cap bolxevic ha impugnat mai el *centralisme* dels Soviets, la seua unificació. Cap de nosaltres s'oposa a l'organització de comitès de fàbrica per branques de producció i a la seua centralització. Bazàrov *ha errat* el tret.

Nosaltres ens burlem, ens hem burlat i ens burlarem, no del "centralisme" ni dels "plans", sinó del reformisme. Perquè, després de l'experiència de la coalició, el vostre reformisme és profundament ridícul. I dir que "no es tracta de substituir l'aparell, sinó de reformar-lo" significa ser reformista, significa convertir-se en un demòcrata reformista, i no en un demòcrata revolucionari. El reformisme no és una altra cosa que concessions de la classe governant, i no el seu enderrocament; concessions amb tal de conservar el poder *en les seues mans*.

Això és precisament el que ha provat la coalició durant mig any.

I d'això ens burlem. Sense meditar en la teoria de la lluita de classes, Bazàrov es deixa caçar per la burgesia, que canta a cor: "Sí, senyor, això és; nosaltres precisament no ens oposem a les reformes; som partidaris que els obrers intervinguen en el control de tot l'Estat; hi estem completament d'acord". I el bo de Bazàrov fa, *objectivament*, l'ofici de portaveu dels capitalistes.

És el que ha succeït i succeirà sempre amb les persones que, en situacions d'enverinada lluita de classes, pretenen mantenir una posició "intermèdia". I precisament perquè els col·laboradors de *Nóvaia Zhizn* són incapaços de comprendre la lluita de classes, la seua política és una vacil·lació tan ridícula, i eterna, entre la burgesia i el proletariat.

Empreguen aqueixos "plans", amables ciutadans! Ací no es tracta ja de política, no es tracta ja de lluita de classes; ací poden rendir un bon servei al poble. En el periòdic de vostès col·laboren molts economistes. Unisquen-se als enginyers i la resta d'elements disposats a treballar en els problemes de la reglamentació de la producció i de la distribució, consagren el suplement del seu gran "aparell" (del seu diari) a l'estudi pràctic de les dades exactes relacionades amb la producció i la distribució dels productes a Rússia, els bancs i els consorcis, etc., etc., i prestaran un servei al poble; en aqueix terreny no resultarà massa funest el seu interès de nedar entre dues aigües. Aqueixa labor de formació de "plans" no els valdrà ja les burles, sinó la gratitud dels obrers.

Després de triomfar, el proletariat procedirà de la manera següent: encarregarà als economistes, enginyers, agrònoms, etc., *sota el control* de les organitzacions obreres, confeccionar un "pla" i comprovar-lo, cercar recursos que permeten estalviar treball mitjançant la centralització i estudiar els mitjans i mètodes que asseguren el control més senzill, menys costós, més còmode i universal. Aquests serveis dels economistes, estadístics i tècnics seran ben retribuïts, però... però no els donarem de menjar si no laboren a consciència i sense reserves *en benefici dels treballadors*.

Som partidaris del centralisme i del "pla", però d'un centralisme i d'un pla de l'Estat *proletari*; som partidaris de la reglamentació proletària de la producció i de la distribució en benefici dels pobres, dels treballadors i explotats, *contra* els explotadors. I només estem disposats a considerar "de tot l'Estat" allò que trenque la resistència dels capitalistes i pose tot el poder a mans de la majoria del poble, és a dir, a mans dels proletaris i semiproletaris, dels obrers i els camperols pobres.

* * *

El cinquè argument consisteix en dir que els bolxevics no podran sostenir-se en el poder, perquè "la situació és complicada en extrem..."

Oh, ments preclares! Estarien disposades, tal vegada, a reconciliar-se amb la revolució, però sense aqueixa "situació complicada en extrem..."

Tals revolucions no existeixen, i els sospirs per una revolució d'aqueix tipus no són més que lamentacions reaccionàries d'intel·lectuals burgesos. Fins i tot en el cas que la revolució comence en una situació que, segons sembla, no siga molt complicada, ella mateixa, en desenrotllar-se, crea *sempre* situacions complicades *en extrem*. Perquè una revolució vertadera, una revolució profunda, "popular", segons l'expressió de Marx, és un procés increïblement complicat i dolorós d'agonia d'un règim social caduc i d'infantament d'un règim social nou, d'una nova forma de vida de desenes de milions de persones. La revolució és la lluita de classes i la guerra civil més enverinada, més

furioses, més aferrissades. En la història no hi ha hagut ni una sola gran revolució sense guerra civil. I només un home que viu dins una closca pot pensar que és possible una guerra civil sense una "situació complicada en extrem".

Sense situacions extraordinàriament complicades mai hi hauria revolucions. Qui no s'arrisca no travessa la mar.

En aquest cinquè argument no hi ha res que analitzar, perquè no conté raonaments econòmics, ni polítics ni de cap mena. L'única cosa que conté són sospirs d'homes entristits i espantats per la revolució. Em permetré referir ací, com a il·lustració d'aqueixos sospirs, dos petits records personals.

Poc abans de les jornades de juliol vaig conversar amb un enginyer ric. En altres temps, aquest enginyer havia sigut revolucionari, afiliat al Partit Socialdemòcrata i fins i tot al Partit Bolxevic. Avui no encerta a contenir el seu temor ni la seua còlera contra els obrers enfurits i indòmits. "Si fossen, almenys, com els obrers alemanys! [exclama (perquè es tracta d'un home instruït, que ha viatjat per l'estranger)]. Comprenc, naturalment, que, en general, la revolució social és inevitable; però al nostre país, amb aquest baix nivell dels nostres obrers a conseqüència de la guerra..., no és una revolució, és l'abisme!"

Ell estaria disposat a acceptar la revolució social si la història ens hi portés d'una manera tan pacífica, tan serena, tan suau i acurada com un tren exprés alemany arriba a l'andana d'una estació. El mosso de tren, molt digne, va obrint les portelles del cotxe i exclama: "estació Revolució Social! *Alle aussteigen!* (Tothom ha de baixar!)" En aqueixes condicions, ¿per què no deixar de ser enginyer al servei dels senyors Tit Títix per a ser enginyer al servei de les organitzacions obreres?

Aquest home ha vist vagues. Sap quin huracà de passions desencadena sempre, fins i tot en els temps més pacífics, la vaga més corrent. I comprèn, clar està, que aqueix huracà ha de ser molts milions de vegades més fort quan la lluita de classes alça *tot* el poble treballador d'un país gegantí, quan la guerra i l'explotació porten quasi a la desesperació a milions d'homes, martiritzats durant segles pels grans terratinents, saquejats i maltractats durant decennis pels capitalistes i els buròcrates del tsarisme. Comprèn "teòricament" tot això, ho reconeix *de paraula*; però està simplement acovardit per "la situació complicada en extrem".

Després de les jornades de juliol, gràcies a l'atenció particular amb què em distingia el govern Kerenski, vaig haver de passar a la clandestinitat. Em va amagar, com és natural, un obrer. En un apartat suburbi obrer de Petrograd, en un petit habitatge obrer, ens serveixen el menjar. L'ama de la casa posa el pa a la taula, i l'amo diu: "Mira què magnífic pa! És que "ells" no s'atreveixen ara a donar-nos pa roí. Ja ens havíem oblidat que en Petrograd podia haver-hi pa del bo".

Em va sorprendre aquella apreciació de classe de les jornades de juliol. El meu pensament girava entorn de la significació política d'allò que ha succeït, valorava el seu paper en el marxa general de les coses, analitzava de quina situació havia brollat aquell zig-zag de la història i què nova situació crearia, com havíem de modificar les nostres consignes i la nostra organització de partit per a adaptar-lo a les noves circumstàncies. Jo, que no he conegut la misèria, no havia pensat en el pa. Per a mi, el pa era quelcom natural, una espècie de subproducte del treball d'escriure. El pensament arriba a través de l'anàlisi política, seguint un camí extraordinàriament complicat i tortuós, a allò que és la base de tot: a la lluita de classes pel pa.

Però un representant de la classe oprimida, tot i ser un dels obrers ben pagats i instruïts, posa el dit a la nafra amb aqueixa senzillesa i aqueixa rectitud admirables, amb aqueixa ferma decisió i aqueixa sorprenent claredat de pensaments de què nosaltres, els intel·lectuals, estem tan lluny com el cel de la terra. El món sencer es divideix en dos camps: "nosaltres", els treballadors, i "ells", els explotadors. Ni rastre de confusió pel que succeeix: és una de tantes batalles de la prolongada lluita del treball contra el capital. On es manega la dextra, salten estrelles.

"Que dolorosa és "la situació complicada en extrem" de la revolució!", pensa i sent l'intel·lectual burgès.

"Els" hem estret i "ells" no s'atreveixen a ser tan insolents com abans. Estrenyem-los més i els tirarem definitivament!", pensa i sent l'obrer.

* * *

Sisè i últim argument: el proletariat “no serà capaç de fer front a l’embat de totes les forces enemigues, que agranarà la dictadura del proletariat i, amb ella, tota la revolució”.

No tracten d’acovardir-nos, senyors, que no ho aconseguiran. Hem vist ja aqueixes forces enemigues i el seu embat en la kornilovada (de què la kerenskiada no s’hi diferencia en res). Tothom ha vist, i el poble no ho oblida, com van agranar la kornilovada el proletariat i els camperols pobres, en què lamentable i ridícula situació es van trobar els adeptes de la burgesia i els pocs representants dels sectors locals de petits propietaris agraris singularment acomodats i singularment “enemics” de la revolució. En tractar de convèncer els obrers que “suporten amb paciència” la kerenskiada (és a dir, la kornilovada) i la falsificada Duma tsereteliana-bulyguiniana fins a l’Assemblea Constituent (convocada a l’empara de les “mesures militars” contra els camperols amotinats!), *Dielo Naroda* repeteix amb vehemència en el seu número del 30 de setembre precisament el sisè argument de *Nóvaia Zhizn* i crida fins enroquir “El Govern Kerenski no es sotmetrà en cap concepte” (al Poder dels Soviets, al poder dels obrers i els camperols, a qui *Dielo Naroda*, per a no ser menys que els pogromistes i els antisemites, els monàrquics i els democonstitucionalistes, denomina poder “de Trotski i Lenin”: ací tenen a quins mètodes recorren els eseristes!).

Però ni *Nóvaia Zhizn* ni *Dielo Naroda* aconseguiran acovardir els obrers conscients. “El Govern Kerenski (diuen vostès) no se sotmetrà en cap concepte”, és a dir, parlant en termes més senzills, més sincers i més clars, repetirà la kornilovada. I els senyors de *Dielo Naroda* s’atreveixen a afirmar que això equivaldrà a una “guerra civil” amb “perspectives aterridores”!

No, senyors, no aconseguiran enganyar els obrers! No serà una guerra civil, sinó un motí desesperat d’un grapat de kornilovians. ¿O és que s’encaboten en “no sotmetre’s” al poble i a provocar-lo, coste el que coste, a una nova edició, augmentada, del que va succeir en Viborg amb els kornilovians? Si és això el que *desitgen* els eseristes, si és això el que desitja Kerenski, membre del partit eserista, pot portar el poble a extrems de fúria. Però amb això, senyors, no aconseguiran acovardir els obrers ni els soldats.

És un cinisme sense límits: han falsificat la nova Duma bulyguiniana, assegurant-se amb manejos bruts l’ajuda de cooperadors reaccionaris i dels kulak rurals, hi han sumat capitalistes i grans terratinents (els anomenats elements posseïdors), i amb aqueixa banda de kornilovians volen *sabotejar la voluntat del poble*, la voluntat dels obrers i els camperols!

Han portat les coses a tal extrem que en un país camperol s’alça una onada de sublevacions camperoles que ho inunda tot! Imaginen-se què significa això: en una república democràtica amb un 80% de població camperola fer arribar les coses a una insurrecció de camperols!... El mateix *Dielo Naroda*, el periòdic de Txernov, òrgan del partit dels “socialistes-revolucionaris”, que el 30 de setembre té el desvergonyiment d’aconsellar “paciència” als obrers i camperols, en l’article de fons del 29 de setembre s’havia vist obligat a reconèixer:

“Fins a aquest moment no s’ha fet *quasi res* per a acabar amb les relacions de *servitud* que continuen *imperant* encara al camp, precisament al centre de Rússia”.

I en el mateix editorial del 29 de setembre, el mateix *Dielo Naroda* diu que “els procediments stolypinians es deixen sentir encara amb gran força” en els mètodes “dels ministres revolucionaris”. O, emprant termes més clars i senzills, el periòdic anomena *stolypinians* a Kerenski, Nikitin, Kishkin i companyia.

Els “stolypinians” Kerenski i companyia, que han obligat els camperols a rebel·lar-se, adopten ara “mesures militars” contra ells i consolen el poble amb la convocatòria de l’Assemblea Constituent (encara que Kerenski i Tsereteli *han enganyat* ja una vegada el poble, quan van declarar solemnement el 8 de juliol que l’Assemblea Constituent es reuniria el dia assenyalat: el 17 de setembre; després, *faltant a la seua paraula*, i fins i tot obrant en contra del consell del *menxevic Dan*, van tornar a ajornar-la, i no fins a finals d’octubre, com volia el Comitè Executiu central, llavors menxevic, sinó fins a finals de novembre). Els “stolypinians” Kerenski i companyia consolen el poble amb la pròxima convocatòria de l’Assemblea Constituent, com si el poble pogués concedir crèdit als qui l’han mentit ja una vegada en un cas semblant, com si el poble pogués considerar capaç de

convocar *honradament* l'Assemblea Constituent un govern que imposa *mesures militars* a les aldees més remotes, és a dir, que *encobreix* amb complet desvergonyiment els empresonaments arbitraris de camperols conscients i la *falsificació* de les eleccions.

Hom porta els camperols a l'extrem d'haver de rebel·lar-se i després hom té el cinisme de dir-los: "Cal suportar amb paciència", cal esperar, cal tenir confiança en un govern que reprimeix "amb mesures militars" els camperols aixecats!"

Es deixa que les coses arriben a la mort de centenars de milers de soldats russos en l'ofensiva engegada després del 19 de juny, a la prolongació de la guerra, a la sublevació dels marins alemanys, que llancen a l'aigua els seus superiors! Es deixa que les coses arriben a aqueix extrem, parlant sense parar de la pau, però *sense proposar* una pau justa a *tots* els bel·ligerants! I encara té hom el desvergonyiment de dir als obrers i camperols, als soldats que es llancen a la mort: "Cal suportar les coses amb paciència", tingueu confiança en el govern del "stolypinià" Kerenski, tingueu confiança un mes més en els generals kornilovistes, que potser en el transcurs d'aqueix mes envien de nou a l'escorxador unes quantes desenes de milers de soldats!... "Cal suportar les coses amb paciència".

No és això desvergonyiment?

No, senyors eseristes, correligionaris de Kerenski, no aconseguiran enganyar els soldats!

Els obrers i soldats no suportaran el govern Kerenski ni un sol dia, ni una sola hora *de més*, perquè saben que un govern *dels Soviets* proposarà immediatament a tots els bel·ligerants una pau justa i que, amb això, aportarà al país, *molt probablement*, un armistici immediat i una pau ràpida.

Ni un sol dia, ni una sola hora de més toleraran els soldats del nostre exèrcit de camperols que, contra la voluntat dels Soviets, continue en el poder el govern Kerenski, un govern que sufoca *amb mesures militars* la insurrecció dels camperols.

No, senyors eseristes, correligionaris de Kerenski, no aconseguiran continuar enganyant els obrers i els camperols!

* * *

L'argument que empra *Nóvaia Zhizn*, presa d'un pànic cerval, en dir que l'embat de les forces enemigues agranarà la dictadura del proletariat, conté a més un monstruós error lògic i polític, que pot passar inadvertit únicament per als qui es deixen espantar fins quasi perdre la raó.

"L'embat de les forces enemigues (se'ns diu) agranarà la dictadura del proletariat". Bé. Però tots vostès, amables conciutadans, són economistes i persones instruïdes. Tots vostès saben que contraposar la democràcia a la burgesia és un absurd i una prova d'ignorància, com ho seria comparar un pud i una arshina. Perquè hi ha una burgesia democràtica i hi ha sectors no democràtics (capaços d'una Vendée) de la petita burgesia.

Això de "forces enemigues" no és més que una frase. En canvi, el concepte de *burgesia* (darrere de la que es troben també els grans terratinents) és ja un concepte de classe.

La burgesia i els grans terratinents; el proletariat; la petita burgesia, els petits propietaris i, en primer terme, els camperols: aqueixes són les tres "forces" fonamentals en què es divideix Rússia, com *tot* país capitalista. Aqueixes són les tres "forces" fonamentals que han sigut destacades des de fa molt de temps en tot país capitalista (i també a Rússia) no sols per l'anàlisi econòmica científica, sinó també per l'*experiència política* de la història moderna de *tots* els països, per l'experiència de *totes* les revolucions europees, a partir del segle XVIII, i per l'experiència de les dues revolucions russes de 1905 i 1917.

I bé, amenacen vostès als proletaris que l'embat de la burgesia agranarà el seu poder? A això, i només a això, es redueix la seua amenaça; no té un altre sentit.

Perfectament. Si la burgesia, per exemple, pot agranar el poder dels obrers i dels camperols pobres, no queda més camí que el de la "coalició", és a dir, concertar una aliança o un pacte dels petits burgesos amb la burgesia. No es pot concebre una altra cosa!!

Però la coalició s'ha provat durant mig any i ha portat al fracàs; i vostès mateixos, ciutadans de *Nóvaia Zhizn*, amables però que no saben pensar, *han renunciat* a la coalició.

Què en resulta, doncs?

S'han fet tal embolic, ciutadans de *Nóvaia Zhizn*, s'han deixat acovardir de tal manera, que són incapaços de lligar caps en el raonament més senzill, *no saben comptar tan sols fins a tres, i no diquem fins a cinc*.

O es lliura tot el poder a la burgesia, cosa que vostès no defensen des de fa molt de temps i que ni la mateixa burgesia s'atreveix ni tan sols a insinuar, perquè sap que el poble es va sacsar d'un espenta aqueix poder els dies 20 i 21 d'abril i avui el derrocaria amb triple energia i decisió. O es lliura el poder a la petita burgesia, és a dir, s'arriba a una coalició (aliança, pacte) d'aquesta amb la burgesia. Perquè la petita burgesia per si sola, independentment, ni vol ni pot prendre el poder, com ho demostra l'experiència de totes les revolucions i com ho prova també la ciència econòmica, la qual ensenya que en un país capitalista es pot estar al costat del capital o al costat del treball, però és impossible mantenir-se al mig. Aquesta coalició ha provat a Rússia, durant mig any, més d'una dotzena de mètodes i ha fracassat.

O bé, finalment, es lliura tot el poder als proletaris i als camperols pobres, contra la burgesia i per a vèncer la seua resistència. Açò no s'ha provat encara, i vostès, senyors de *Nóvaia Zhizn*, tracten de desaconsellar-li-ho al poble, acovardint-lo amb la vostra pròpia por de la burgesia.

No caben més que aquestes tres possibilitats.

Per tant, si *Nóvaia Zhizn* tem la dictadura del proletariat i la rebutja, davant la perspectiva d'una suposada derrota del poder proletari per la burgesia, la seua actitud equival a *retrocedir en secret al conciliacionisme* amb els capitalistes!!! És clar com la llum del dia que qui tem la resistència, qui no crega en la possibilitat de vèncer aqueixa resistència, qui diu al poble: "temeu la resistència dels capitalistes, no aconsegiu vèncer-la", allò que fa *en realitat* és invitar-lo, una vegada més, a la conciliació amb els capitalistes.

Nóvaia Zhizn s'ha fet un embolic maldestre i mesquinament, com s'han embrollat avui tots els demòcrates petit burgesos, que veuen el fracàs de la coalició i no s'atreveixen ja a defensar-la obertament, però que, al mateix temps, protegits per la burgesia, temen l'omnipotència dels proletaris i dels camperols pobres.

* * *

Témer la resistència dels capitalistes i, al mateix temps, anomenar-se revolucionaris i voler figurar entre els socialistes. Quina ignomínia! Com de gran ha hagut de ser la caiguda ideològica del socialisme internacional, corroït per l'oportunisme, perquè *puguen* fer-se escoltar semblants veus!

Nosaltres, i amb nosaltres el poble sencer, hem vist ja la força de resistència dels capitalistes, perquè aquests són més conscients que les altres classes i se n'han adonat en l'acte de la importància dels Soviets; han posat en tensió, sense demora i molt clarament, *totes les seues forces*; han intentat tot el possible i l'impossible, han perdut els estreps, han tirat mà dels recursos més inaudits de la mentida i la calúmnia i han recorregut a les conspiracions militars per a *destruir els Soviets*, per a reduir-los al no-res, per a prostituir-los (amb l'ajuda dels menxevics i els eseristes), per a convertir-los en gàbies de cotorres i esgotar la paciència dels obrers i camperols amb mesos i mesos de xerrar debades i jugar a la revolució.

Allò que *no hem vist encara* és la força de resistència dels proletaris i dels camperols pobres, perquè aquesta força es dreçarà en tota la seua talla només quan el proletariat siga amo del poder, quan les desenes de milions d'homes avui oprimits per la misèria i l'esclavitud capitalista vegem i *assenten* per experiència pròpia que el poder de l'Estat pertany a les classes oprimides, que ajuda als pobres en la

seua lluita contra els grans terratinents i els capitalistes i venç la resistència d'aquests. Només llavors podrem veure quanta força de resistència als capitalistes dormisqueja intacta al poble; només llavors sortirà a la llum allò que Engels denomina "socialisme latent". Només llavors s'alçarà contra cada *deu mil* enemics del poder de la classe obrera, francs o emboscats, actius o passius, *un milió* de nous lluitadors que vivien fins ara sumits en la letargia política, vegetaven turmentats per la misèria i la desesperació, perduda la fe en què també ells són sers humans, que també ells tenen dret a l'existència, que tot el poder d'un Estat modern centralitzat pot estar al seu servei i que els destacaments de la milícia proletària els criden també *a ells*, amb plena confiança, a intervenir del mode més directe i personal en la tasca quotidiana de governar l'Estat.

Amb la benèvola col·laboració dels senyors Plekhanov, Breshkóvskaia, Tsereteli, Txernov i companyia, els capitalistes i grans terratinents han fet tot el que es puga per a envilir la república democràtica, per a prostituir-la servint els rics. Fins al punt que el poble cau en l'apatia y la indiferència i *tot li dóna igual*, perquè el famolenc no pot distingir la república de la monarquia, i el soldat que tireta de fred, descalç i martiritzat, que es veu llançat a la mort per a defensar interessos aliens, no pot sentir afecte per la república.

Però quan l'últim peó, qualsevol aturat forçós, cada cuinera i cada camperol arruïnat vegem (i no pels periòdics, sinó pels seus propis ulls) que el poder proletari no s'humilia davant la riquesa, sinó que ajuda els pobres; quan vegem que aquest poder no vacil·la en adoptar mesures revolucionàries, que desposseeix els paràsits dels productes sobrants per a lliurar-los als que tenen fam, que instal·la per la força en els habitatges dels rics als qui no tenen sostre, que obliga els rics a pagar la llet, sense donar-los-en una gota mentre no tinguen quanta necessiten els xiquets de *totes* les famílies pobres; quan vegem que la terra passa a mans dels treballadors, que les fàbriques i els bancs són llocs sota el control dels obrers i que es castiga immediatament i amb severitat els milionaris que oculten les seues riqueses; quan la població pobra veja i senta tot això, cap força dels capitalistes ni dels kulak, cap força del capital financer mundial, que maneja milers de milions, podrà derrotar la revolució popular; serà *aquesta* la que triomfe en el món sencer, perquè la revolució socialista madura en tots els països.

La nostra revolució serà invencible, si no té por de si mateixa i posa tot el poder en mans del proletariat. Perquè darrere de nosaltres estan les forces incomparablement majors, més desenrotllades i millor organitzades del proletariat mundial, aclaparades de moment per la guerra, però no anihilades, sinó, al revés, multiplicades per ella.

* * *

Témer que el poder dels bolxevics, és a dir, el poder del proletariat, que compta amb el suport abnegat dels camperols pobres, siga "agranat" pels senyors capitalistes! Quina miopia, què vergonyosa por al poble, quina hipocresia! Els qui donen proves d'aqueix por pertanyen a la "alta societat" (alta segons el criteri capitalista; en realitat, *podrida*), que pronuncia la paraula "justícia" sense creure-hi, per costum, com una frase a què no s'atribueix cap sentit.

Heus aquí un exemple:

El senyor Peshekhónov és un conegut semidemoconstitucionalista. És impossible trobar un trudovic més moderat, correigionari de les Breshkóvskaia i dels Plekhanov. Mai hi ha hagut ministre més servil amb la burgesia. El món no ha vist un partidari més fervorós de la "coalició", de l'acord amb els capitalistes!

Doncs bé: en el discurs que va pronunciar en la Conferència "Democràtica" (Ilija hom bulguiniana), aquest senyor *es va veure obligat*, segons ens informa el defensista *Izvestia*, a fer la confessió següent:

"Hi ha dos programes. U és el programa de les pretensions de grup, de les pretensions classistes i nacionals. Els bolxevics són els més francs defensors d'aquest programa. Però tampoc als altres sectors de la democràcia els és fàcil, ni de bon tros, renunciar a aqueix programa. Perquè es tracta de pretensions de les masses treballadores, de pretensions de les nacions relegades i oprimides. Per això, no és tan fàcil per a la democràcia trencar amb els bolxevics ni rebutjar aquestes reivindicacions de classe; i no ho és, sobretot, perquè aquestes reivindicacions, en els fons, són justes. Però aquest programa, pel que nosaltres lluitem fins a la revolució, pel que varem fer la revolució i que, en altres condicions, tots defensaríem amb unanimitat, tanca, en les presents

circumstàncies, un enorme perill. Aquest perill és ara major encara, perquè cal presentar aqueixes reivindicacions en un moment en què l'Estat no pot satisfer-les. El primer és defensar el tot (l'Estat), salvar-lo del desastre, i per a això no hi ha més que un camí: no el de satisfer les reivindicacions, per justes i grans que semblen, sinó, al contrari, el d'imposar restriccions i sacrificis imprescindibles en tots els terrenys" (*Izvestia del CEC* del 17 de setembre).

El senyor Peshekhònov no comprèn que, mentre els capitalistes estiguen en el poder, allò que ell defensa *no* és el tot, sinó els interessos egoistes del capital imperialista rus i "aliat". El senyor Peshekhònov no comprèn que la guerra deixaria de ser annexionista, imperialista i rapaç només després de trencar amb els capitalistes, amb *els seus* tractats secrets, amb *les seues* annexions (és a dir, amb la conquesta de territoris aliens) i amb les seues estafes financeres i bancàries. El senyor Peshekhònov no comprèn que només *després* d'això, i sempre que l'enemic rebutgés la pau justa que se li proposaria en termes formals, la guerra es convertiria en defensiva, en una guerra justa. El senyor Peshekhònov no comprèn que la capacitat defensiva d'un país que ha derrocat el jou del capital, i així ha lliurat la terra als camperols i posat els bancs i les fàbriques sota el control dels obrers seria *molt major* que la d'un país capitalista.

I, allò que és principal, el senyor Peshekhònov no comprèn que, en veure's obligat a reconèixer la justícia del bolxevisme, en reconèixer que les reivindicacions bolxevics són les "*pretensions de les masses treballadores*", és a dir, de la majoria de la població, *abandona* així totes les seues posicions, les posicions de tota la democràcia petit burgesa.

En això rau la nostra força. Per això serà invencible el nostre govern: perquè fins als enemics es veuen obligats a reconèixer que el programa bolxevic és el programa "de les masses treballadores" i "de les nacions oprimides".

El senyor Peshekhònov és un amic polític dels democonstitucionalistes, de la gent agrupada al voltant d'*Edinstvo* i *Dielo Naroda*, de les Breshkóvskaiia i dels Plekhanov; és un representant dels kulak i dels senyors les esposes i germanes dels quals traurien demà els ulls amb les seues ombrel·les als bolxevics agonitzants, si aquests fossen derrotats per les tropes de Kornilov o (el que és exactament igual) per les tropes de Kerenski.

I semblant senyor *es veu obligat* a reconèixer que les reivindicacions bolxevics són "justes".

Per a ell, la "justícia" és només una frase. Però per a les masses de semiproletaris, per a la majoria dels petits burgesos de la ciutat i del camp, arruïnats, torturats i martiritzats per la guerra, això no és una frase: és el problema més greu, més candent, més important, és el problema de la mort per fam, de la lluita per un tros de pa. Per això *no pot* basar-se cap política en la "coalició", en la "conciliació" dels interessos dels famolencs i arruïnats amb els interessos dels explotadors. Per això, un govern bolxevic *té assegurat* el suport de la immensa majoria d'*aqueixes* masses.

La justícia és una paraula buida, diuen els intel·lectuals i bergants que gasten aires de marxistes per la sublim raó d'haver "contemplat *la part posterior*" del materialisme econòmic.

Les idees es converteixen en una força quan arrelen en les masses. I avui precisament els bolxevics, és a dir, els representants de l'internacionalisme proletari, revolucionari, encarnen en la seua política la idea que posa en acció en el món sencer immenses masses treballadores.

Per si sola, la justícia, el sentiment de les masses indignades per l'explotació, mai les hauria portat al camí precís del socialisme. Però quan s'ha format, gràcies al capitalisme, el mecanisme material dels grans bancs, dels consorcis, dels ferrocarrils, etc.; quan la riquíssima experiència dels països avançats ha acumulat reserves de les meravelles de la tècnica, l'aplicació de la qual *es veu frenada* pel capitalisme; quan els obrers conscients han forjat un partit d'un quart de milió de militants per a prendre en les seues mans metòdicament aqueix mecanisme i posar-lo en marxa, amb el suport de tots els treballadors i explotats; quan *es donen* totes aqueixes condicions, no hi haurà en el món força capaç d'impedir als bolxevics, *si no es deixen acovardir* i saben apoderar-se del poder, sostenir-se en ell fins al triomf de la revolució socialista mundial.

EPÍLEG

Escrit el que antecedeix, arriba a les nostres mans *Nóvaia Zhizn*, de l'1 d'octubre, amb un editorial que és una nova perla d'estupidesa, més perillosa doncs que s'oculta darrere d'una bandera de simpatia envers els bolxevics i davall un sapientíssim mantell filisteu: "No vos deixeu portar per provocacions" (no caiguen en la trampa d'aquells que parlen a crits de provocacions per a espantar els bolxevics i moure'ls a no prendre el poder).

Heus aquí la perla:

"Els ensenyaments de moviments com els del 3-5 de juliol, d'una banda, i de la jornades de la korniloviada, per altra banda, han demostrat amb plena claredat que un democràcia que disposa dels òrgans més influents entre la població i invencible quan adopta en la guerra civil una posició defensiva; però pateix un derrota i perd tots els elements intermedis i vacil·lants quan pren en les seues mans la iniciativa de l'ofensiva".

Si els bolxevics feren, qualsevol que fos la forma, la més insignificant concessió a l'estupidesa filisteu expressada en aqueix raonament, farien anar a pic el seu partit i la revolució.

Perquè l'autor de l'esmentat raonament, posat a parlar de la guerra civil (tema adequat per a la dama agradable en tots els aspectes), ha desfigurat fins a fer-los grotescos *els ensenyaments de la història* en aquest punt.

Vegem què en pensava, d'aquests *ensenyaments*, dels ensenyaments que ens brinda la història sobre *aquest* problema, el representant i fundador de la tàctica proletària revolucionària, Karl Marx:

"Ara bé, la insurrecció és un art, el mateix que la guerra o que qualsevol altre art. Està sotmesa a certes regles que, si no s'observen, desbaraten el partit que les desdenya. Aquestes regles, lògica deducció de la naturalesa dels partits i de les circumstàncies amb què hom ha de tractar en cada cas, són tan clares i simples que la breu experiència de 1848 les ha fet conèixer de sobra als alemanys. La primera és que mai s'ha de jugar a la insurrecció, a menys que estiga completament preparada per a afrontar les conseqüències del joc. La insurrecció és una equació amb magnituds molt indeterminades, el valor de la qual pot canviar cada dia; les forces a què s'oposa tenen tots els avantatges d'organització, disciplina i autoritat habitual [Marx es refereix ací al cas més "difícil" de la insurrecció: a la insurrecció contra el vell poder "ferm", contra un exèrcit no minat encara per la influència revolucionària i les vacil·lacions del govern]; si hom no pot oposar-hi forces superiors, serà derrotat i anihilat. La segona és que, una vegada començada la insurrecció, cal obrar amb la major decisió i passar a l'ofensiva. La defensiva és la mort de tot aixecament armat, que està perdut abans encara de mesurar les forces amb l'enemic. Cal atacar per sorpresa l'enemic mentre les seues forces encara estan disperses i preparar nous èxits, tot i que siguin petits, però diaris; mantenir enlaire la moral que el primer èxit proporcione; atraure els elements vacil·lants que sempre es posen del costat que ofereix més seguretat; obligar l'enemic a retrocedir abans que pugui reunir forces; en suma, cal obrar segons les paraules de Danton, el mestre més gran de la tàctica revolucionària que s'ha conegut: "*de l'audace, de l'audace, encore de l'audace*" (*Revolució i contrarevolució en Alemanya*, ed. Alemanya de 1907, p. 118).

Nosaltres (podrien dir els "també marxistes" de *Nóvaia Zhizn*) ho hem canviat tot; en compte de la triple audàcia, posseïm dues virtuts: "la moderació i la meticulositat". Per a "nosaltres" no significa res l'experiència de la història universal, l'experiència de la Gran Revolució Francesa. Per a "nosaltres", allò que té importància és l'experiència dels dos moviments de 1917, caricaturitzada en contemplar-la amb les ulleres de Molchalin".

Examinem aquesta experiència, fent a una banda aqueixes atractives ulleres.

Comparen vostès les jornades del 3 al 5 de juliol amb la "guerra civil", perquè han prestat crèdit a Aléxinski, Perevézjev i companyia. És peculiar dels senyors de *Nóvaia Zhizn* creure *aqueixa* gent (sense molestar-se gens ni mica en *recollir dades* per compte propi sobre els successos del 3 al 5 de juliol, malgrat tenir a la seua disposició el gegantí aparell d'un gran diari).

Però suposem per un moment que les jornades del 3 al 5 de juliol no foren els gèrmens d'una guerra civil, mantinguda pels bolxevics dins d'aqueixos límits, sinó una vertadera guerra civil. Suposem-ho.

Què demostra, en aqueix cas, aquest ensenyament?

Primer, que els bolxevics *no* van passar a l'ofensiva, perquè és indiscutible que a la nit del 3 al 4 de juliol, i fins i tot el 4 de juliol, haurien pogut guanyar molt llançant-se a l'ofensiva. La seua debilitat va ser la defensiva, si és possible parlar de guerra civil (com ho fa *Nóvaia Zhizn*, i no de la transformació d'un esclat espontani en una manifestació semblant a la del 20 i 21 d'abril, com ho testifiquen els fets).

Així, doncs, l'"ensenyament" *desmenteix* els savis de *Nóvaia Zhizn*.

En segon lloc, la causa que els bolxevics no es marcaren ni tan sols com a objectiu la insurrecció els dies 3 i 4 de juliol i que *ni un sol organisme* bolxevic arribés a plantejar aqueix problema, queda *al marge* de la nostra polèmica amb *Nóvaia Zhizn*. Perquè estem discutint entorn dels *ensenyaments* de la "guerra civil", és a dir, de la insurrecció, i no sobre els casos en què el convenciment de no comptar amb la majoria fa desistir un partit revolucionari de la idea de la insurrecció.

I com tothom sap que els bolxevics van conquerir la majoria als Soviets de les capitals i de la resta del país (més del 49% dels vots al de Moscou) només *molt després* de juliol de 1917, els "ensenyaments" no són ni de bon tros, ¡ni de bon tros!, els que vol fer-nos veure aqueixa dama agradable en tots els aspectes que s'anomena *Nóvaia Zhizn*.

No, no, ciutadans de *Nóvaia Zhizn*, serà molt millor que no s'ocupen de política!

Si el partit revolucionari no compta amb la majoria en els destacaments d'avantguarda de les classes revolucionàries i al país, no pot ni pensar-se en la insurrecció. A més, per a ella són necessàries: 1) la marxa ascendent de la revolució a escala de tot el país; 2) la total fallida moral i política del vell govern, per exemple, del govern de "coalició"; 3) grans vacil·lacions al camp de tots els elements intermedis, és a dir, entre els que no estan per complet amb el govern, tot i que encara ahir li prestaren un suport incondicional.

¿Per què *Nóvaia Zhizn*, que parla dels "ensenyaments" del moviment del 3 al 5 de juliol, no ha notat ni tan sols aquest ensenyament, tan important? Perquè no són polítics, sinó intel·lectuals intimidats per la burgesia, que es dediquen a tractar problemes polítics.

Proseguim. En tercer lloc, els fets demostren que l'*enfonsament* dels eseristes i els menxevics va començar precisament *després* del 3 i 4 de juliol, precisament perquè la política de *juliol* va venir a *desemmascarar* els senyors Tsereteli i perquè *les masses* van començar a veure en els bolxevics els seus lluitadors d'avantguarda, i en els "socialbloquistes", uns traïdors. Aqueix enfonsament es va manifestar amb tota claredat *ja abans* de la korniloviada, en les eleccions celebrades en Petrograd el 20 d'agost, que van donar el triomf als bolxevics i van ocasionar la derrota dels "socialbloquistes". (*Dielo Naroda* intentava fa poc refutar açò, *silenciant* els resultats electorals de *tots* els partits; però això significa enganyar-se a si mateix i enganyar els lectors. Segons dades publicades per *Dien* el 24 d'agost, i que només es referien a la ciutat, el percentatge de vots obtinguts pels democonstitucionalistes va passar del 22 al 23%, mentre que el número absolut de sufragis emesos a favor seu va descendir en un 40%; el percentatge de vots obtinguts pels bolxevics va pujar del 20 al 33%, mentre que el número absolut de sufragis emesos a favor seu va descendir només en un 10%; la proporció dels vots reunits per tots els "partits intermedis" va descendir del 58 al 44%, i el número absolut dels seus vots va experimentar una disminució del 60 per 100!!)

Una altra prova de l'enfonsament dels eseristes i els menxevics des de les jornades de juliol fins a la korniloviada és l'augment de l'ala "esquerra" d'ambdós partits, que arriba quasi al 40%: és la "venjança" pels bolxevics, als qui persegueixen els senyors Kerenski.

El partit proletari va sortir *guanyant* extraordinàriament amb els successos del 3 i 4 de juliol, malgrat la "pèrdua" d'uns quants centenars d'afiliats, perquè precisament durant aqueixes difícils jornades *les masses* van veure i van comprendre la fidelitat del nostre partit i *la traïció* dels eseristes i menxevics. Així, doncs, l'"ensenyament" dista molt, moltíssim, de tenir la significació que li atribueix *Nóvaia Zhizn* i consisteix en tot el contrari: no vos separeu de les masses en efervescència per a anar-vos-en amb "els Molchalin de la democràcia", i si vos llanceu a la insurrecció, preneu l'ofensiva mentre les forces de l'enemic estiguen encara disperses i ataqueu-lo per sorpresa.

No és així, senyors “també-marxistes” de *Nóvaia Zhizn*?

¿O és que el “marxisme” consisteix en *no* basar la seua tàctica en l’apreciació exacta de la situació *objectiva*, sinó en posar en el mateix sac, a la babalà, sense esperit crític, “la guerra civil” i “el Congrés dels Soviets amb la convocatòria de l’Assemblea Constituent”?

Però, senyors, si això és senzillament ridícul, si és burlar-se del marxisme i de tota lògica!

Si en l’estat *objectiu* de les coses *no* existeix base per a exacerbar la lluita de classes fins al grau de “la guerra civil”, ¿per què parlen de “la guerra civil” *en relació* amb “el Congrés dels Soviets i l’Assemblea Constituent”? (així es titula precisament l’editorial de *Nóvaia Zhizn* que comentem). En aqueix cas, haurien d’haver dit i demostrat amb tota claredat al lector que, en la situació *objectiva*, *no existeix* terreny propici per a la guerra civil i que, per tant, la làctica pot i ha de basar-se en coses pacífiques, constitucionals, legals i “simples” des del punt de vista jurídic i parlamentari, com el Congrés dels Soviets i l’Assemblea Constituent. Llavors *podria* hom opinar que aqueix congrés i aqueixa assemblea són realment capaços de *decidir*.

Però si les condicions objectives del moment impliquen, com quelcom inevitable, o, almenys, probable, la guerra civil; si se’n parla no “a la bona de Déu”, sinó perquè es veu, se sent i es percep amb tota claredat l’atmosfera de guerra civil, ¿¿com és possible, llavors, col·locar en primer pla el Congrés dels Soviets o l’Assemblea Constituent?? Això és burlar-se de les masses famolenques i martiritzades! Creuen vostès que els famolencs van a resignar-se a “esperar” dos mesos més? ¿O que la ruïna econòmica, l’augment de la qual descriuen vostès mateixos diàriament, va a “esperar” fins al Congrés dels Soviets o fins a l’Assemblea Constituent? ¿O que l’ofensiva alemanya, si no donem cap pas seriós cap a la pau (és a dir, si no fem una proposta formal de pau justa a tots els bel·ligerants), va a “esperar” al Congrés dels Soviets o a l’Assemblea Constituent? ¿Potser disposen de dades que els permeten arribar a la conclusió que la història de la revolució russa, desenrotllada turbulentament i a un ritme inaudit per la seua rapidesa des del 28 de febrer fins al 30 de setembre, discorrerà des de l’1 d’octubre fins al 29 de novembre d’una manera arxitràquil·la pacífica, equilibrada des del punt de vista legal, sense explosions o salts, sense derrotes militars ni crisis econòmiques? ¿És que l’exèrcit d’operacions, un dels oficials no bolxevic, del qual, Dubàsov, ha declarat oficialment, en nom del front, que l’exèrcit “no lluitarà”, continuarà passant fam i fred amb tota tranquil·litat fins a la data “assenyalada”? ¿És que la insurrecció camperola, pel simple fet que vostès la qualifiquen d’“anarquia” i de “pogrom”, que Kerenski envie forces “militars” *contra els camperols*, deixarà de ser un element de guerra civil? O és possible, és concebible, potser, que el govern realitze una labor assossegada i justa, *no* falsificada, per a convocar l’Assemblea Constituent *en un país camperol* en què aqueix mateix govern *reprimeix* la insurrecció dels camperols?

No es mofen vostès del “desconcert que regna a l’Institut Smolny”, senyors! El seu desconcert no és menor. A les preguntes inexorables de la guerra civil, responen vostès amb frases confuses i mesquines il·lusions constitucionals. Per això afirma que si els bolxevics es deixaren portar per tal estat d’ànim, farien anar a pic el seu partit i la seua revolució.

N. Lenin
1 d’octubre de 1917.

Edita: **Germinal – nucli en defensa del marxisme**

Per a posar-te en contacte amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es

Visita la nostra pàgina: www.grupgerminal.org

¹ Per a conèixer amb més detall la importància de la sindicació obligatòria veja hom el meu fullet *La catàstrofe que ens amenaça i com combatre-la*. [Publicada a les Obres Escollides de Lenin en català, Edicions Internacionals Sedov, N. d. E.]